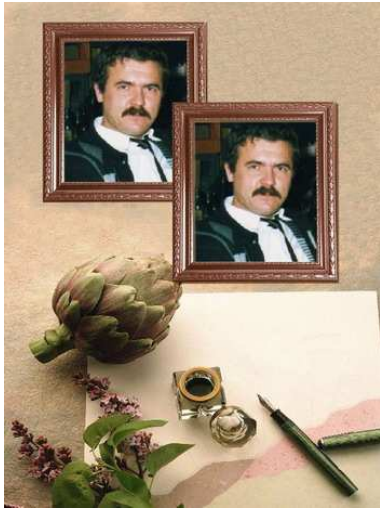
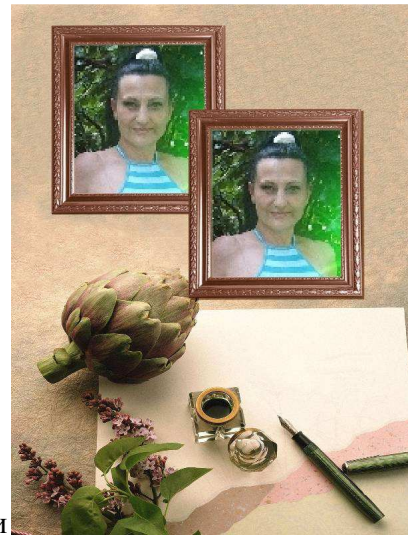

Накратко за Поемата –Ангелски Шепотења

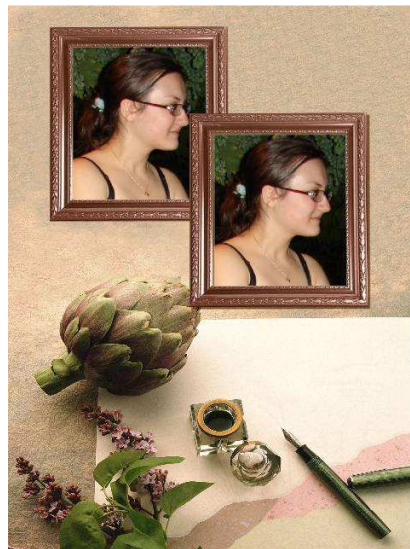
Поемата Ангелски Шепотења е поема која се создаде некако спонтано на форумот Миленко од учесниците на самиот форум Никодин Чернодримски, Даница Петровска и Славица Славкова, поемата е посветена на погинатите полицајци кај селото Арачиново 2008 година.

Никодин Чернодримски

Даница Петровска

Славица Славкова

Сеуште сте тука,
жетвари на голи коски,
црни соколи ,пискотници,крикови
жетвари,ѓаволи,сотони.
Жнејте жнеј,
неможете да и жнеете,
не има премногу,
како плевна сме,насекаде не има.
Пискајте црни соколи,
ќе затае крикот штом севишниот пресуди,
штом правда ќе пресуди,
штом жетвари ќе покоси.
Петровска Даница.,08.,

2

о миг мој краток зошто ли замина
да жетва не ожнеав
да сега само месец гледам жедно
и утро чекам чедно
о време проклето било
застана само за мене
каде е злосторникот
што ете овде на ова место
чекркот го стави во тркалото на судбината
да и жетвари сега повторно се ројат
сила имам доволно
глас грлат ете пуштам
нека треперат жетварите и во сонот
ни во адот место ќе нема

3

Перото пишува, не престанува
мисли течат како река
разбуркани емоции
мир немам, солзи треперат.
Колку песни, колку стихови
колку тага, очи натечени
раце растреперени
душа распарана, молк стана.
Камено ли е срцето
кога млади стебла пресекоа
кога млади цвеќиња згазија
кога млада љубов молкнаа.
Даница Петровска „08,,

4

ветрето евего од шара лази
и тикво со нежност шепот носи
праведлив трагачи кој страдаш на ветроминава
не нетагувај сега ти
јамите ги спремив од длабоки се тие
и недополнети останаа
од жетвари знај
не крај немаат не ад нема
сал демони страшни таму има
сал демони што со зла душа се хранат
евеги евеги тргачу по правдина
зер смрадот не го чувствуваш
чекаат чекаат и сал канџи свои точат
не го пизми часот иден
Правда правда извика некој од далечина
правда сакаме
за мракот наш што не го сакавме
за солзата што не ја проронивме
правда правда бараме

5

Среќа е што не сум земја
во црни дупки ќе ме фрлат,
куп земја, гроб до гроб ќе прават
солзи врз мене несакам да паѓат.
Среќа е што не сум камен,
ќе ме газат, толчат, сомоелат
камени плочи од мене ќе прават
врз младо тело ќе ме постават.
Среќа е што не сум дрво,
ќе ме делчат, стругат
сандуци од мене ќе прават, со шајки состават.

Среќа е што не сум цвеќе
ќе ме наберат, венец од рози направат
до камени плочи постават
гробот ќе го красат со златни букви извезат.
Даница Петровска „08,,

6

и овде и таму бесот се уште не спие
и овде и таму жедта сништа рие
и овде немирот место не скраси
не не и не тоа не е вистина
извикаа спомените од детството
кој беше тој злосторник гнасен
што во заборав не стави
ние повторно моќни сме
и вистината на пат ја носиме
некаги
во лудоста нека се кријат
некаги со мрак нека се штитат
но времето за нас тече
но времето за нив запре
премногу крв на рацете имаат
премногу злоба во мислите носат
ете такви се тие

7

Сотона им е кум,
со крв, омраза попрскани
безимени се, име не носат
безлични, лик немаат.
Зло од проколнета душа
омраза од безочни силуети,
смртта бега од нив,
талкат во космичко ѓубре.
Исфрлени од пеколот,
рајот ги прифаќа,
бегаат изгубени души.
ги пече светата вода, светиот крст.
Огинот не ги гори
водата не ги мие,
земја не ги закопува
црна дупка не се отвара.
Ниту камења не ги закопува
се тркалат, бегаат од нив,
трева каде газат свенува,
ветер стивнува, празна душа не разладува.
Ниту змија шарена отров им непушта,

ќе се отруе од нивната гнасна крв,
се свила од зло кое не го видела
од зло кое не го слушнала.
Потемне небо, дожд истура,
плаче над млади тела,
камени плочи од зло измие
млади цвеќиња на ливада понесе.
Петровска Даница,,08,,

8

о судбино

сега ни клетвите не ги фрламе
еве на оваа кутра земја
црна бела и негде со ума измешана
паметници многумина има
некои со ука некои без ука
писанија со златни букви прават
не не не не го сакавме тоа
не не не за писание
но нека
ако треба да биде така нека биде
кошмарни сништа злото сега спрема
кошмарни дни злото сега дава
о вие бедници едни
викаат господарите нивни
зер мислевте со малкуте мозок
дека наследници наши ќе бидете
бедни сте
прво во душата бедни
празни сте како и вашите дни
празни како дупките црни
каде таму ви е местото
ете денес може*и
ете утре може*и
бедници едни во дупките ќе ве сместиме
и смеата на господарите се разлеа
и болката во ушите на бедниците се зголеми
но некаим но така им треба
велеше осаменикот еден

9

Се замина во заборав,
само неколку солзи и стихови
сеќавање на еден ден и ноќ,
воздишка што утеха нема.
Тука се ,за да зборуват,

тука се, за да не се забораваат
тука се ,на камените плочи
тука се , заминуваат во свездени ноќи.

Месецот над нив свети
приказна за нив ткае ,
приказна за јунаци три
невини чисти душички.
Даница Петровска „08,,

10

луѓето умираат времето не
во време отидоа вечност станаа
прав и пепел оставија
спомени да раскажуваат
спомени од слики и зборови
молк пред еден спомен
солза поред друг спомен
само тоа е деноноќие
само така се редат дни
дни тешки како камења
часови морничави како авети
наутро мрамор зборува
навечер мрамор кошмар станува
кошмар на пци крвјосани
кошмар на пци јадосани
та ни мира сега имаат
тани збор им се фака
демони им душа тргаат
и на пат ги спремаат

11

Долги се ноќите,
не до сонени сни,
празна преградата утеха нема
мој мил татко каде си
каде отиде , не се врати
дали ангели крилја ти дарија
дојди полетај до мене
долетај во сништата мои
саму таму сеуште те гледам
ликот твој ,насмевка драга
и,шепот тивок приказна кажува
приказна за арнаутска жетва
приказна за демони црни
приказна долга крај нема
каде си ти, каде те снема.
Годините поминаа

сеуште те сонувам
сеуште се прашувам
долги години поминаа
големи рани јас лекувам
рани од арнаутски жетвари
рани не зараснати
рани поечат и не се лечат.

12

арнаути жетва направија
зло тешко сторија
ангели на земја дојдоа
ангели зе доа
празнина оставија
со мачнина исполнета
да сега само солзи ја мијат
судбо судбо
само клетвите останаа
прагови непречекорени зјаат
прозори неотворени мреат
не не воздишка од гради велат
погледи кон калдрма гледаат
чекорот познат да го видат
чекорот што со мрак се прибираше
не не воздишки велат
и повторно поглед пуштаат

13

Завезани трагови,
покриват се,
студени ноќи, студени души
мразулци на кровови висат
студени се улиците
по некоја насмевка на мали деца
санки летаат, ледени топки фрлаат
радост им блика, студот не го чувствуваат
само стара мајка спомените ја носат
за синот сакан кога на куќниот праг
чека синот да се врати, да му згрее студени прсти
шапка му намести, толо палто и шал намести
се стопа снегот, траговите исчезнаа
мајка стара сеуште чека синот да се врати
да му приготви ле*ец, омилен ручек
и сок од црвени рибизли крвта да ја ојакне
се грижи таа цели денови и години
и сеуште го чека на прагот, трошлив и стар
белким ќе се врати, и извикне Мајко

Косите обеле,раце растрепереа
згрчени раце,суви усни негова слика бакнува
од очи солзи тивка воздишка,каде си,каде си ти
да стара мајка прегрнеш утеха дадеш
мирно да зспијам никогаш да не се разбудам.

Даница Петровска

13

да можев парче
од времето да украдам
тоа ќе беше
мигот на жетвата
да ножев зрак
од месечината да заробам
тоа ќе беше
патека до домот
но неможам
зошто сум проколнат поет
кои само може
порталот на времето да го отвори
и настани
случени неслучени
стрпливо ги запише
но неможам
зошто сум проколнат поет
кој само може
солзата жешка
во воздухот да ја почувствува
кој може
крикот од болка
во далечина д го слушни
проклетството е тешко
да се биде
стрплив запишувач
на судбини разни
на каменот со настани

14

Чувај го тоа што го имаш,
зошто кога ќе го изгубиш
не вреди и сто пати повеќе
сто пати да се молиш
сто пати да тагуваш,
сто пати солзи да рониш,
сто воздишки незначат ништо.
Чувајте се што ви е драго

чувајте од ѓавол што демнее
чувајте очи од зли сили
чувај не Севишен наш во те*е е спас.
Д.П „08,,

15

дните минат
дилемите се редат
прашањата се ројат
мораше ли
слученото да се случи
или може*и не
мораше ли
или
може*и беше тоа
само нечија наредба
или
може*и беше тоа
самоја нечија желба
или
може*и беше тоа
само нечија авантура
или
може*и беше тоа
нечиј крвав ритуал
да се смилува над ним
крволочниот демон
на кого му се подадоа
многу ноќи пред тоа

16

Голи,беа голи,
со празни раце
чекаа демони,
со мисла,
без звор.
Трепери мигот
демони стоеа пред нив,
облечени во човечки луспи
омраза во црни очи.
Чекори првиот ангел,

гол, со празни раце
го дочека демон
црни очи како смрт.
Смртта неуморна,
смртта чука, тука е
ангели покоси
Првиот ангел остана сам
остана пред вода што тече
барем уште една голтка
барем уште еден здив.
Останаа усни суви
голтка не проголтана
тежок ,непокорлив чекор
последна надеж, мисла што тежи.

Празни раце,
со мисла,
без збор,
ангелот замина, не остави.

Даница Петровска „08

17

крвникот втор
со песја крв задоен се запењи силно
и очи пеколни отвори
од уста му лиги течеа
од раце му оган блуеше
ангел втор
што мајка не прегрна вечерва
со булките крвта ја помеша
спас од небо не бараше
мокните демони го затворија небото
о крвници
што пизма ви сторивме толку
о сверови
што лутина толкава истурате
смеата грозна го гласот болен надвикна
да око сино со болка се затвори

18

Клекнаа на земјата
со солзи ја натопаа
што кутри сториа
без чедо неродено останаа

без потомок, лоза да продолжат
без синови јунаци
без ќерки потомци да раѓаат
крикна гласот од мајчини усни
каков пустош ,јад во душа
и што ќе ми очи
јас син нема да гледам
и,што ќе ми уши
јас син нема да го слушнам
ниту клета душа проколнета
во вечна болка заробена
умирам секој ден,секој час
минути ги бројам,но не се умира
нема ден ниту ноќ
непостојам,жив зомби
изгубена душа ,талка како сениште
талка и бара утеха што ја нема
солзите пресушија,печат
празен поглед во далечина
свезди трепилки,сјајна месечина
гледаат силуета,темна точка
молитва кажува смртта ја довикува.
Даница Петровска „08,,

19

крвниците оратори станаа
од усните
славопојни зборови им течеа
од очите
чиниш милоста нивна те заробила
одвратни одвратни
беа тие мигови
перверзија чиста беше тоа
злобата
во одела скапи ја затворија
крвта невина
со ракавици бели ја покрија
мисионери се нарекоа
но во занесот свој
неизбежното не го видоа
часот на долговите стари
им се приближуваше
сметката сметката страшна
господарите евеги им ја подготвуваат

Ќе платат некој извикна,
 ќе платат, нечиста крв ќе потече
 вистина на белина ќе излезе
 сонцето јунаци ќе огрее,
 јуначки имиња во песни се пејат
 народе македонски пеј те пеј
 песна за јунаци наши,
 јунаци на Македонија
 јуначка крв да се освети
 арнаути да покоси
 со песна да се осветиме
 ѓавол во нив да го победиме
 пеј те пеј македонски синови и ќерки
 бранете ја оваа грутка земја
 бранете ја мајка доилка
 бранете ја мајката ваша
 бранете ја со перо во раце

ќе ви раскажам приказна една
 легенда било тоа стара
 за едно место
 што ете уште во дамнина
 уште во векови 10 пред нас
 стотина мајки го проколнале
 човек во тоа пис место да не се роди
 сал ѕверови да шетаат
 гладни за љубов да бидат
 со оган срце да си топлат
 векови врвеле
 турците
 од тоа место
 како улави бегале
 и саде слуги свои гнасни и покорни
 за арач да оберат ги пуштале
 години векови минале
 турците аир од алтани не виделе
 секој алтан
 ао невина крв бил кован
 секоја бела меџидија

со солза мајкина била белена
така ти и сега
со секи ден
само арач нов се збира
и обира на ова пис место

22

Секоја пролеана млада крв,
секоја мајчина соза пролеана
клетва остава, клетва жетвари да стаса
како мртви души да талкаат мир да немаат
изгубени пат до мирна смрт не најдат
да не најдат и не се успокојат
и одново и одново со болки умираат
непрекинат круг на раѓање и умирање
круг на болки и страдања
заробени во својот бесконечен круг умираат
за сите души по еден маченички живот
за сите души по еден страотен живот
прекинат ланец на младоста
прекинат живот полн со љубов
прекинат сон за подобро утре
да останат не плодни,
да останат без синови
да останат сами во солзи
да останат вечни трагачи во пустината
клетва мајчина да ги стаса
од секоја воздишка,
од секоја соза
од секоја болка
од секоја немирна ноќ
од секој крик на усни

23

ги слушаш зборовите
што не така одамна
еден чудак ми ги кажа

ги слушал

на хумка црна една
силуета со шепот болен ги кажаувала

мојата болка луѓето ми ја дадоа
и солзите лакомо ми ги украдоа
таму празна дупка направија

победоносно како орда извикуваа
ликуваа и се весела деноноќно
што душата на парчиња ми ја расфрлаа

демоните свои ги хранеа
миговите празни со празнотија ги полнеа
и клада од гадости правеа

ни во еден единствен миг не помислив
о милост да побарам
за тие луѓе сверови

ликови човечки на се*е имаа
гласови милозвучни пуштаа
песните ангелски ги знаеа

умееа вешто часовите неизвесност да ги сторат
и стравот човечки во очите да го видат
о каква сласт беше тоа нивна

играта чудна со транс ја завршуваа
и така крајот го означуваа
о каква страст беше тоа нивна

24

Зошто црни дупки копате,
зошто ли мајко плачеш ти,
не плачи, не тагувај, солзи не рони,
не куби коси расплетени.
Слушам молитва кажуваш
молитва тешка, молитва мртов да расплачеш
од сон го разбудиш, немирна душа растажиш
но, солзи немаат, ниту глас да испуштат

Не ставајте сандук, ниту земја црна
јас сум тука со вас, мојата душа со вас е
тука сум помеѓу натажени лица,
тука мојата душа нема да почива.

25

не го читај ова намернику случаен
како писание обично сега
не не е писание ни сторија една

о проклето празен ден ли е
о проклето празна душа ли е
о проклето празнотија ќе е

немир еден чуден се евего се буди
непознат досега од некикаде иди
бури и солзи неиспакани носи

не не пискотници не се тоа
не не лелеци не се тоа
страотни викови ќе да се

гледам неизвесноста сласта ја дари
изобилно и долго ја остави
чиниш за навек ја заборава

о проклето проклет ден е
о проклето проклет час е
о проклето проклет миг е

26

Јауци и лелеци,
леле земјо црна
леле тешка ли си
синови ќе затрупаш.
Синови ќе ги земаш
за те*е ќе ги венчаш
млада невеста ќе им бидеш
со црн фустан прекриеш.
Со цветови ќе ве покриам

младоженска прекривка
со песна милосна испратам
лелек не слушајте ,тоа мајчино срце тагува.

Даница Петровска

27

о мајко тажалке
страдалница вечна
уште само зборот ни остана
нам
како утеха да ти го дадеме
знам
зборот болка твоја не лечи
знам
зборот денот повесел нема да ти го направи
но барем
за миг темнината
што етеја и деног го исполнила
за миг ќе ја растера
знам
зборот утеха
земјата полесна нема да ја направи
знам
солзата жешка
што катаден капи од твоето око
нема да ја сопри
о мајко тажалке
страдалница вечна
знај
зборот утеха
миг сила ќе ти даде

28

И, ти си мајка,
мајка на жетвари клети,
мајка на црни соколи,
мајка со повој крвав
и,каква мајка беше ти
со какво млеко го задои
дали црнила течеа
дали омраза твоја душа лечеа
штом синови наши
во смртта ги испрати

твојот син со омраза допрати
со тешки зборови клетнички
со неправдини задои
од нас синови одвои
дали мајка беше ти
или ѓавол црн во црнила
или демонска ќерка
попрскана со црна крв
задоена со црно млеко на омраза.

29

немој
немој ти наивна македонко
која со срцето сакаш
која со душата патиш
која со утрото трепериш
немој глава со такви мисли да полниш
зер твој татко не ти кажал
зер твој дедо не ти раскажај
сој е тоа чуден
сој е тоа здивен
здивен од крвјата локанати
низ векови многу
немој македонко наивна
на солзи од сој да верваш
ронат што уште крв не локнале
реват вто уште месо не распарчиле
урликаат што биле прекинати
од утроба мајкина рошба да откинат
немој
немоја наивна македонко
време да си трошиш
немој со такви мисли
болката твоја чуваја за се*е
но ни не им кажвај
сласт е тоа нивна

30

сласт нивна,
убост на срце што здивна...
во починка
на страсна лединка
мир вековен лачат,
дар за души мачни што плачат...

НЕМОЈ

И ТИ

НАИВНА МАКЕДОНКО,
солзите дарој да ги даруваш,
проклетство привлекуваш,
КРВАВА МАКЕДОНСКА СВАДБА
ќе сонуваш...

слушни
ветровите на кавали свират
сватојте скаменети мисли да смират
погледај
по реките алови китки пловат
сватојте ненаситни да би се напојат...
почувствувај
за кого тоа стиховите пеат,
за кого тоа природата цути,
за кого тоа Љубовта бојува,
за кого тоа Ерос вековно војува...

ТОГАШ

кога мигот нивни
ЗАЕДНИЧКИ
сплетен 'ко целина
во сенката на истата ледина
ќе ти помине 'ко молња
низ твојте очи
црни, расплакани,
САМО ТОГАШ
СРЦЕТО ТВОЕ ЌЕ ГО РИМУВА НИВНОТО ИМЕ,
ЌЕ ПОСАКА ДА ЖИВЕЕ
ВО ВЕЧНОСТА....
НА ЉУБОВТА

Славкова Славица 00:02 01 Јуни 2008

31

Дали срцето повторно ќе сака
многу отрови го затруеа,
многу неправди му нанесоа
од болка како камбана бие
болка за саканите свои
болка тажна во гради се сви
и ,чука ли чука во римот на солзите
и, ноќва кога пишувам сонот ми се крие
од секоја мисла и спомен
мој мил брату, јунаци сите
мојата мисла кон вас лета
спомените се ројат
слики од детство се бројат
бевте деца како сите деца

беше дете како секое дете
срдито ,расплакано,инаетливо
македонска крв во него текло
јуначка мисла,јуначки дела
за подобро утро, мирен сон да се сони
сонот ти го украдоа
омраза во душа разгориа
Даница Петровска

32

мома македонко
што така сал горчини збираш
пуштиги по варадар нека во егеј се удават
мома македонко
што така коси си кубиш
и време во тага се губиш
остави коси за плетење
остави време за љубење
нека
не срти срце
не јадосуј душа
време врвит и време враќат
враќат на чеда нивни
до седум колена
двери што срце затворило
пушти да љубов ти отвори
нека време ќе лечи рани
не не заборав нема
нема знај да дојдит
една рака ума
од хумка ти земи
и сал сите спомени таму смести
една рака црвеница
од хумка ти земи
и сите солзи таму смести
една рака иловица
од хумка ти земи
и ете незаборав си направила
остави време ќе плати
и зло ќе врати

32

Засветеа три ѕвезди,
три ѕвезди засветеа ноќва

се радува месецот сјаен
свезди трепилки им се радуват
Приказна раскажуваат
за јунаци зборуват
три јунаци, три свезди не згаснуват
три имиња како сонце изгреват
Ќе засветат уште свезди
ќе се растреперат со сиот свој сјај
јас ќе ги чекам, над нив ќе демнеам
сиот нивен сјај на дланка собирам
Раскажувајте свезди мили
вашиот сјај три имиња да осветли
три јунаци, три млади фиданки
набрани во вечност опеани.

Даница Петровска

33

во чуден час за мене влегов
мрак и студенило
и по некој истрел
со очи шест сега гледам
не страв тие имаат сега
не милост молат
туку пркост бие
пркост кон безумноста
пркост кон крволочноста
истрели последни се слушаат
не лелек од другар
туку збогум од тука
ќе се видиме во вечноста
и знај мој другар
во вечноста
ќе ги обележиме патеките
до пеколот
за нашите крвници
за секоја капка крв
чекор нивни болен ќе биди
тишина
не мрак
туку светлост
пријатна и миризлива
со звук исполнета
со песна наполнета од уши човечки неслушната
заминуваме
незаборавени

34

Незаборавени сте
вашите дела во песни опени се
вашата младост со вечност ја закити
над оваа небо, во оваа земја,
земја на народот ваш
земја која корени има
секој корен се раширил,
се пригнездил во оваа земја
како доказ за нашето постоење
доказ за пролеана крв
печат кој не се брише
запечатено во секоја пора
и, никој несмее тој печат да го брише
и, кој има храброст печат да го прекрие
се криат во дупки од немошта нивна
од поразот кој не го признават
само господ ја знае вистинат
само господ ќе ја покаже светлината
само од господ не можат да се скријат
и, еве го зборува тој
зборува со делата наши
дела на народот
кој непресушни корени има.

35

на јунакот
од мајка роден
со млеко благословено задоен
алов барјак му припадна
мајката кутра
еве во часот болен
срмата ја става
катадневно низ солзи ја провира
и судба своја колни
и клетви тешки фрла
јунакот мој
ех судбо го нема
барјакот да го развие
со јаболко да го закити
со пагурот
сватој да ми покани
орото да го поведе
невеста на праг да ми донесе
чуму ќе ми е сега
сета моја сермија
чиму ќе ми се сега
сите мои дни

кога нема
пилци мали на скутој да ми седнат
кога нема
пилци мали коси да ми кубат
еве
веков и натаму врви
и дни со горчини полни
36
и пак
девет ми ноќи минаа
девет ми солзи капнаа
девет ми бигори сторија
уште девет ќе минат
уште девет ќе се сторат
но болка немит да излечат
што екими чудо се збрале
ама иљачот за болка не го нашле
еј првиот ми еким
на мајка иљач во мелем дават
за очи да премачкат
очобол мајкин да минит
очобол што солзи жешки и го сторија
евого екимот втор
иљалот во шише го носите
катадневно наутро да го пиет
и на зајдисонце пак
за болешчини околу срце и минт
нејсе
и третиот еким дојде
со китапот во рака пред мајка стана
велит
песни ангелски ќе и поит
песни за душа да се смирит
душа да се смирит
и мирот да го најдит
зборот зема мајка црна
не мене иљач ми тре*ит
вие екими душегрижници
песните ангелски поетеги
и патот на чедо мое покажете
дверите рајски му отворете
и мирот негу му дајте
тоа е иљачот за мене
37
и тогај
кога баеги време мина

сторил се ниет
крвникот во недела ден
од мајка жална и црна
прошка да бара
вели
мајко што кукавица те сторив
вели
мајко што сон ти украдов
еве
на оваа дланка
каде крвта на синот твој е
само една солза моја има
што кошмари ми ја изгонија
што стравој ми ја измамија
во ноќите мои празни
евеја земија
и на крстопат ти фрлија
нека пци поганци и скитници ја газат
нека луѓе минувачи ја плукаат
нека змии и гуштери снага си мијат
ете толку е вредна
јас одам
енего врагот ма сокакот стои
со атот свој црн
го слушам
како со копитата тупка
го гледам како со ноздрите фучи
на долг пат знам сега
тие ќе ме носат
по макадами со ошти камења
по поле со трње полно
по шуми каде саде глог расте
тоа вечно ќе трае
знам дека и тоа е малку.
38

Победата мислам е тука
однекаде се слуша камбана
победоносно знаме се вие
зурли и тапани ечат
ечи народот, се слави
синови на ветрови,
синови на молњи
еве ги доаѓаат
со знаме развиорено

со песна победоносна
со клетви неприател да стаса
да се осветат, да победат
правдина да истерат
правдина на виделина
и, тука се со нас
за да покажат
дека на нас мислат
дека ги сакаат синовите
ќе ги споменат нивните имиња
почесни улици ќе им дадат
имиња на јунаци
мајко не плачи
името на твојот син
вечно ќе трепери
јунак на време ќе стане
и биста златна ќе им направат
со златни букви името ќе го слават

39

еј вечноста сега
во прегратки ги зеде
од заборавот ги истргна
таму
не бисти има
туку имиња со светлост обложени
од колена на колени
вие луѓе приказни напишете
и така правта од заборавот ќе ја симнете

40

Победата мислам е тука
однекаде се слуша камбана
победоносно знаме се вие
зурли и тапани ечат
ечи народот, се слави
синови на ветрови,
синови на молњи
еве ги доаѓаат
со знаме развиорено
со песна победоносна
со клетви неприател да стаса

да се осветат, да победат
правдина да истерат
правдина на виделина
и, тука се со нас
за да покажат
дека на нас мислат
дека ги сакаат синовите
ќе ги споменат нивните имиња
почесни улици ќе им дадат
имиња на јунаци
мајко не плачи
името на твојот син
вечно ќе трепери
јунак на време ќе стане
и биста златна ќе им направат
со златни букви името ќе го слават
41

еј вечноста сега
во прегратки ги зеде
од заборавот ги истргна
таму
не бисти има
туку имиња со светлост обложени
од колена на колени
вие луѓе приказни напишете
и така правта од заборавот ќе ја симнете
42

Ајде луѓе каде сте
напишете по некоја буква
по некој стих
јас имам сила
јас имам љубов
и тој е тука
пишува несе*ично
несербично ја троши душата
несе*ично за нив пее
да, вечноста ги гушна
бисти од господова светлост им свети
светлост која не згаснува
светлост што сите не љуби
од колена, на колена
од уста на уста приказната
за јунаци е сторена

евене повторно
ние живите паметник пишуваме
и патеките на заборавот ги бришиме
со зборови силно
во коцките ги врежуваме
и потсетуваме
заминаа четворица
се врати само еден
се врати како енигма
нерешена и ден денес
се врати како тајна
тајна некажана и ден денес
се врати и не се огласи
остана сокриен во темнината
остана прекриен со сопствениот молк
или може*и страв
сокриен во енигмата
се појавија само прашања
прво беа стотици
сега се илјадници разни и чудни
но првите две
постојано висат
дали требаше
зошто ли мораше
се појавија одникаде
останаа да лебдат
да лебдат во воздухот презасите
останаа да лебдат
со енигмата нерешена
но ние живите
се уште сила имаме
се уште зборови имаме
знаеме
дека патеката на заборавот е долга
мораме
како самоилови војници
кои со копјата светоста ја чувале
така ние
со перата правот да го бришеме
и бури ќе не попречуваат

и јами во понор ќе не влечат
и демони со кошмари ќе не мачат
и луѓе сверови со ставој ќе не полнат
знаеме
патеката е долга
но сила имаме

44

Зошто ли зошто
енигмата остана не решена
сокриена во човекот кој
ја знае вистината
длабоко остана
врежана во душата
дали му е тешко
дали има храброст
вистината да ја ослободи
и грев на душа да неноси
тајната негова закопана
со железо окована
и камења тешки напластени
годините поминаа
вистината остана не доречена
да ја ослободиме вистината
тајна железна стопиме
и тешки напластени камења
ги помериме, да ги осободиме
три души, три ангели
нека молња удри
камења расфрла
ја сакам вистина та на виделина
поминаа години
ниту молња удри
ниту камења расфрла
ниту вистина остана решена
остана енигма
како тајна вековна

45

не мислев
со зборовите што ги читате
духовите стари да ги разбудам
спомените болни да ги вратам
ти ме разбудија
со тресок страотен

прекор ми упатија
станувај
станувај ти мрзлив сонувачу
што во вистината се колнеше
што вистината ја бараше
станувај и време не губи
часот се приближува
часот што така долго го бараше
земиго перото в рака
и напишија вистината
не грижисе
некои
болка длабока ќе почувствуваат
зошто деноноќно од неа се кријат
некои
олеснување ќе добијат
евеги околу мене
воините на светлината
мечови во не*есен оган калени
знај носат
и секоја лага се миќни да ја пресечат
но и дар чуден ви носат
те*е
и како те*е сличните
приметего сега
и на другите покажетеим го
нека дарот амајлија ви биди
во дните идни
46
воините на светлината
клучот на вистината ни го дадоа
нам
кој времето
бесцелно не го трошевме
и просторот
бесцелно не го зафаќавме
ни кажаа
незнам дали во сонот беше
но глас како ехо дојде
и рече разбирливо
пишувајте неуморно
вие поданици на вистината
ако мастило снемате
реките бујни ќе ги претвориме
во темно и црно мастило
ако хартија снемате

облаците бели листови ќе ви бидат
пишувајте и ден и ноќ
стравот што ќе ви се доближи
со мојњи ќе го растераме
темнината со оган ќе ја распрскаме
и повторно
простор светол ќе ви дадеме
пишувајте
зошто ние воините на светлината гледаме
дека ве има многумина
не сте осамени
но некои се исплашија
од силата на зборот
и го оставија перото прав да го прекрие
но ним
потик ќе им дадеме
ете може*и сега
и тие да станат
воини на светлината

47

ова е првиот
од чекорите седум на број
сите се слични
еден на друг
ова го запишувам да се запамети
кога со клучот на вистината
братата на тајната одаја ја отключив
видов
настани многу
и луца разни
во мигот што пред очи застава
видов
маса една и личности шест
беа различни
по боја и раса и вероисповед
но едно сите петмина сакаа
само еден зборуваше
чинам господар им беше
ви дадов пари бедници едни
и вие мислите среќни сте
ви дадов моќ очајници сте
гледам како деца си играте
во раскош се прпелкате зарем не
но сега слушнете добро
заповед ви давам
болка да нанесете

голема и страотна
болка што мајчино срце ќе скршите
болка што таткова надеш ќе закопате
ајде станете
земети ги ордите ваши
што ги слушам како вијат
што ги гледам како слинат
за плен да фатат
ајде вие бездушници
што и земјава не ве сака
празни сте
знаете добро
душите ваши во дворецот мој се
заклучени и запечатени
да ни ваши поколенија
не ќе можат да го отворат
одете и долг отплатете
48

Смртнику! Црни гаврану!
Разбуди се!
Сеуште не си разбуден
ослободен од твојот живот
од спокоен сон
нема да се разбудиш
незаситен ќе мируваш во него,
дали се секаваш на твоите гревови
или се криеш штом смртта те повикува
бегаш во својата бедотија
криеејќи се зад непризнавање
на твоето непостоење
признај во срцето,
душата твоја
ти постоиш во својот свет
свет на омраза, крвави раце
не разбуден живееш
во светот на омраза

49

кочиите не*есни се појавија
видов
громовникот ги тераше
со гласот што громогласен му беше

со лутина и гнев зборуваше
небото со секој збор го параше
земјата како дете трепереше
од тупотот на атовите бели
галопа галот страотен видов
глас слушнав
часот иде за покајување
часот иде за откривање
што тајни земја ги покрила
што етеги и оние кои неразбудени живеат
и бесцелно времето ги трошат
нека се плашат
тие што во гревот се кријат
и во својата бедотија бегаат
нека се плашат
тие што тајните ги кријат
часот е тука
само миг останува
гласници во ликови човечки пуштив
што вистина ќе кажат
вистина ви велам
вие смртници грешници вечни
што бесот вечен го предизвикавте
што богови земни сакафте да бидете
плашетесе од сонот
зошто тој не е ваш
бегајте од светлината
зошто таму не постоите
ви остана
вашето непостоење

50

ангелот за рака ме поведе
и ми рече чекор втор да направам
храброст ми влеа
во дувлото на сверовите
и кај волците крволочни сега оди
оди и биди храбар
евого
во ракава стравот твој го чувам
со прашина свездена те посипувам
ноќна наметка да ти биди
со светлост месечева те прекривам

како штит да ти биди
тргна по патека твоја запишана
енего погледај ти сега
со погледот твој бистар
енего дувлото
на таа стара планина
каде што орелот седало има
каде што снегој вечни спијат
слушај како предводникот нивни говор им држи
крвта волчја зоврива
и трпеца обилна со крвој невини им обети
со благослов ангелски
сега пред пештера стојам
и гласови многу слушам
ораторот еден од петмината
на трупови стои и орда храбри
ова овде е малку
домаќини добри беа
чесни и вредни
но тоа нам ништо не ни значи
мала е оваа болка за страдалниците вечни
болкааааа
болка синови мои крастави
болка страотна ќе им зададеме
синови од мајка ќе земиме
и сојот нивни во корен ќе ништиме
урлик страотен одекна
урлик што крвта ја смерзнува
урлик што на место те вкочанува
го слушав ораторот
зборовите негови ги запишував
ова е тоа писание

51

здивената орда
во поход евеја тргна
со ками наоштрени
и лој подмачкани
од господарот свој охрабрани
од предводникот крволок предводени
прво како глутница одеа
но сега во групи се поделија
во пештера олтар направија

од черепи стари го изсидаа
со коските од раце нозе ребра
патеки послаја
по нив газеа
и крволочноста така си ја зовриваа
од очите омраза им течеше
кога лулките со цицалчиња ги гледаа
плачот детски не го слушаа
солзите жешки
што невини очи ги пуштаа
за нив радост невидена беше
таква беше ордата
што само ликови човечки носеа

52

На вашето бедно тело
луспа човечка
а зад луспата
ништавило
сокриени демони
цицачи на крвта црвена
се храните со невиност
оти не сте ништо друго
освен бедотија, празнина
живи, не живи
заробени во меѓупросторот
заробени во свет на живот и неживот
киклопи со расчеречени усни
место нозе копита
од очи студенило
во нив нема сонце
во нив нема љубов
во нив нема живот
само пустина празна
бесконечна дупка
во која вечно паѓате
во која вечно умираете
без душа како сеништа
вашите сенки се плашат
бегаат од вас
од вашето непостоење

барате свое спокојство
но никаде го нема
ниту трошка замја
крв невина паѓа за неа
за вас сеништа нема место тука
бегајте зли сили во вашиот неповрат
кандила ќе фрлам по вас
со света вода попрскам
демони,сотони од вас истерам

53

Времето и просторот
Во миг мал се стеснија
И само еден процеп ми оставија
Морам морам да се проврам
И да продолжам понатаму
Во хла пространа
Со кадифе обложена
Со подови сјајни
И светла блескави осветлене
Ете се најдов
Гледам здание преубаво
Од немимари неуморни направено
За поколенија свои
Тука ука да земаат
Од дедовци прадедовци наследена и оставена
Со аманет голем
Како светост да ја имаат
Тишината ми вели да чекам
Песјите и крастави синови
Гледам во редови од клупи седнале
Со руба красна се прекриле
Третиот од петминат влезе
Одважно и со манири украсен
Насмевка долго што ја учел ја ставил
И одважно кажа добро утро
Зеде ука тој да дава
Ука на сверови
Како насмевка се става
Како крв се пие
Како утроба се вади
Како солза се корни
Како срце на мајка се крши
Како надеж на татко се гаси

Како дупка во земја се копа
54
О громовнику сакав да викнам
Кадели си сега ти
Зошто во овој миг ме оставаш
Но ангелот до мене ми вели
Шепотот е тој од мојата десна страна
Молчи и пишувај
За генерации идни
Молчи гледај и само нови страници отварај
Нивните се затворени
Одамна напишани
Со нив ќе заврши сторијата нивна
И прав и пепел ќе бидат
Зарем морам постојано во книга
Само за демони и пци крастави да пишувам
Кои и сега земја моја библиска
Земја моја света
Земја моја од дедо прадедо оставена
Да гнасат и поганат
И со слините свои да ја орскаат
И со шепите свои да ја допираат
Еве шепаи свои пуштиле
И кинат дали кинат парче што остана
Ги има многу се котат и котат
Сила земаат
Со ден нов се посилни
55

Пишувајго ти сега
Ова писание
Денот нивни го знаеме
Денот кога ќе ги снима
Ние кои можеме да видиме
Во судбината на човекот
Пишувај и со златни букви ќе го обложиме
Вечноста корици ќе му стави
И на свои полици ќе го смести
За генерации по столетија што ќе дојдат
Ука да земаат
Та овие сега што ги гледаш
Од ништавилото дојдоа
И таму ќе одат
Од празнотијата се стовирија
И во празнотија ќе одат
Трага нема да остане од нив
Демони биле

Волци биле
Сверови биле
Биле и нема веќе да ги биди
Ете и тоа во писаније да го ставиш
Што ете го правам
56

Зборува глас нечуен
шепот насекаде
мислам се присторува
да ,тоа ветрот шумори
дождот паѓа по прозорци
Не,неми се присторува
о,душо моја ,ти ми зборуваш
ти што од болка си се свила
сакаш да го слушнам твојот плач
да растераш мака и јад
о,душо моја,ти ми шепотиш
тивко да не ме растажиш
моја тишина да не ја разбудиш
и, срце мое расплачеш
кажувај душо кажувај
свои маки растерај
белким лоши сеќавања
тешки солзи истераш
тешки јадови,тешки окови
налегнати зли духови

душа ослободиш
црни птици, гаврани
црнила покопаш
ќе фатам перо во рака
приказна напишам
приказна за јунаци
приказна со векови читана
во приказна три јунаци
три соколи лични
летаа,а не долетаа
на земја црна паднаа
сега таа,земја црна
мајка друга ,ги гушка
ги чува како доказ
како писмо напишано
писмо со солзи залеано
три дрвја од неа ќе никнат
со корени ќе копаат,орат
никогаш да не се искоренат
секоја гранка кон сонце ќе се подигнат
ќе се молат за правдата нивна
по ветрот ќе се нишаат
дождот ,солзи испере

ново сонце, правда огрее

57

простор ширен се отвори
души немирни видов
многумина беа
еден ми пријде
со глас растреперен проговори
глас што во се*е гнев носеше
погледајне ти скитику во времето
не има многумина
не требаше да скитаме
ребаше да одиме по земја црна
и стапалки да оставаме
не требаше глас гневен да ни биде
ребаше сал шепот нежен да кажуваме
одмазда не бараме
но незнаеме гневот како да го смириме
тие луѓе нелуѓе
што со ноќта другаруваат
што со гавраните пеат
што со сверовите спијат
и пирови сакаат
тие
тие не донесоа
тие просторов изгубен ни го дадоа
и немирни не сторија

58

а на земја црна и кутра
повторно луѓе нелуѓе евеги идат
газат
не не тупот страшен прават
и кон младоста гледам се настрвиле
ги води
четвртиот од петмината
воин чинам е
многуноќи вештини им даваше
многу ноќи ги учеше
како младост се зема
евеги сега
на поход идат
идат крв свежа намирисаа
и само час им треба

петмината сега
повторно на трпеза седат
и смеата ги носи во идниот час
седнаа
за крвта да им ја принесат

вечерта нивна
задоволни се
поклоници многу имаат
и забавата нивна може да почне
многу храна во денови идни ќе им носат
многу гралово со крвје исполнети ќе им принесат
голема голема гозба се спрема
од вечерва
кога три грала ќе земат
и душа своја ќе си сладат
59

Немирни души,
јавачи во просторот
времето застана
во миг пресуден
дали своите гневови
дали своите јадови
во оваа време да ги оставиме
ослободени, свои луспи да ги отфрлиме
да ја соблечеме болката
ново руво облечеме
со светлоста божја конци златни
венец од љубов исплетеме
Тука сме ние
оставетене пуштетене
вашите солзи, нашиот пат го затвараме
болката ваша не враќа кон вас
слушнете го шепотот наш
што во тишина го слушате
тоа нашите души молат
не плачете, не тагувајте
ние среќни сме во спокојот наш
спокојни мисли кон нас испраќајте
да се ослободиме,
слободен пат отвориме
не тажите, не плачете
ние среќни овдека ќе сме
со ангели играме и пееме

60

ова е ноќта што ја чекавме
ова е ноќта за која ве подготвувавме
ова е ноќта ваша
ноќ на песјите синови
ноќ на сверовите

олтарот го оставивме празен
недаруван е
смрта вечерва треба да ја подариме
и со крв граловите да ги наполниме
извика предводникот
кој беше петиот од петмината
во поход ве водам
што и вашите поколенија ќе се радуваат
земети ги косите
знам спремно се одамна
јавнете ги атовите црни
заздани се гледам
времето ви бега
месечината ни е непријател
тргнувајте
и оганот адски посејтего
61
во мракот кога ги прекри
косачите тргнаа
и студенилото го понесоа
чекореа сигурно
по патеката
каде и другпат чекореа
предводникот ги предводеше
не се вртеше назад
знаеше дека го следат
следбеници негови беа
верни како смрта што ја носеа
ги изминаа домовите
полето и ливадите ги запоседнаа
со тивок глас им кажа
наближува часот наш
еве ги
ви ги давам во рацете ваши
јагнињата три
носете ги на олтарот наш
и гозбата нека почне
тргнаа косачите во жетвата
искрите летаа насекаде
во домовите последни
домаќините главите ги криеа
и за навек стравот го собраа
завет се*еси си дадоа
да уста до гроба не отворат
само одвреме навреме
јаукот болен ќе се прилепеше на земјата ладна
и крвта од јагнињата со камењата се мешаше
пир беше ова

пир што петмина го смислија
пит што ордава го правеше
пир што студенило рашири
се до мајчиното срце
беше бог ја обдарил
претчувуваше зло
кога гради ја стегнаа
утроба се вкочани
гласот во миг го снема
и нем крик во не*еси летна
само солзата жешка
беше брза и силна
да ехо створи
и ден денес одзвонува
жетва
жетва беше ова
арнаутска некој ја нарекоа
да се запамети
да не се заборава
62

гоподарот
задоволен чинам беше
во дворецот свој
со мрамор обложен
шампањско пиеше
здравица кажуваше
и само четвртиот од петмината
жедно зборовите ги пиеше
главата понизно ја ведеше
и тивко како за се*е мрмореше
што направив
во часот претходен слеп ли бев
во часот иден да би оглувел
крикови што ги слушам
знам дека е мајчин
грв голем носам
грев што и гробот не ќе ми го сака
земјата ќе ме исфрли
пци скитници телото да ми го влечат
орли месо да ми кинат
змии очи да пијат
грев голем носам
грев голем што мајчина љубов згаснав
да барам прошка несмеам
да одам во заборава и тоа е тешко
да молчам само тоа ми остана
господарот
задоволен чинам беше
балот еве весел е

Пискотниците и ден денес одекнуваат
 постојано не опоменуваат
 криковите болни да не се повторат
 темните врати на злото да се затворат

Сеништата
 во гнездото на минатото
 заведуваат.
 се размножуваат,
 топлотен бран во иднината
 бараат
 развиток на темнината
 обновуваат...
 Свештеникот бесен
 пред олтарот седи
 во опседнатоста духовна
 клетви реди...
 Да би вас Господари зли
 претворил во Али
 бестрашни,
 во срцето грутче земја што носат
 во солзи пролеана
 крвој искапена
 во митој опеана...
 Да би вас Господари зли
 престорил девојки мили
 со става заносна.
 очи жарени- нељубени
 усни пијавици алови,
 распеани-недопеани...
 Дал' тогаш
 одмазда ваша
 ќе соголите
 ќе осветлите минати дни
 ќе прогледате низ не*еси сини...
 Дал' тогаш
 срце Љубов што носи
 ќе плаче
 ќе реви
 од гради недопрени
 ќе истрга воздишки
 копнежливи...
 Копнежи по смртта ќе бидат
 душа невенчана
 тело нељубено-
 ќе се љубат заедно
 ќе се тешат беспрекорно.
 Дал' и тогаш

срцето расечено, нелечено
од сопствената крв ќе се пои...
Дал' и тогаш
НЕМА ДА ВИДИТЕ
кој прв започна
правди да дели?
Одмаздата ВАША
Е САМО ВАША,
растргнете ја со заби остри
којотски
ползете до изворот нејзин
крволочен
ползете
за да не се судрите
со вашите демони...
Отворете ја книгата
овековечена во судбината
заробена во времето...
Ќе видите се што не сакавте да здогледате
ТОГАШ дојдете
ела,
убијте ми ја душава
што заталка во вашите џунгли
што ВАС ВЕ ПРОКОЛНА...
Олтарот клетви ислуша
шепоти,
треперења предскажа
раскажа...
за Свештеникот
во обидот за спас што
ја отвори Пандорината Кутија...
Не увидувајќи ни сам дал' зло
ил' добро му нанесе
на оние битија
за кои колнеше...?

13 : 26 08 Јуни 2008 Недела

- Славкова Славица –

65

*Како змии отровници се влечете
во пепел и прав вечно да се сопрете
за капка вода да ползите ,од ваши отрови пиете
земја црна неплодна храна да ви биде.
затрупани во вечен мрак сонце не видите
ниту облак син да не сирнете
ниту капка дожд,од жед своја крв пиете
хранетесе од вашето гнасно тело*

канибал во вас ќе се роди
луспата ваша ќе ја соблечете
со змиски коски се влечете
закопани во вечна темнина
крикови страотни ќе слушаме
крикови од полуживи змии отровници
ќе се радувам и пеам на вашата болка
не,не сум садист
не не сум без душа
тоа збори мојата зоврена крв
тоа зборат трите души
порака во сон ми праќат
правдина бараат
правдина за нивни души
ми даваат сила да се осветам
стихови нивни кажуваат
недоречени зборови
на виделина излезат.

66

утрото со темнина се појави
и денот го зароби
во магли и облаци го завитка
и скржаво стана
не сакаше ни сончев зрак да пушти
само облациите ги остави
да се распостелат насекаде
со ветерот тивок
порака му прати
еј облаци другари мој верени
ве молам сега
само капете тивко со капките свои
капки како што капат созите овде
земјава натопетеја
уште е сува
од солзиви пролеани
Македонија мајка
во утроба своја
три јунаци зеде
но пак е сува гледам
капете непрекинато
и сила ќе ви дадам
време ќе оставам
до вчера имаше солзи доволно

но сега гледам
премалени сила немаат
капете облаци другари мои
сонцето мој роб е сега
денот пленик го сторив
и времето вам ви подарувам

67

Солзите се истопаи во душата
очи суви печат,неможат да плачат
срце камен се стори од болка ќе изгори
јазик слепен ,грло суво горчини голта
тага моето тело од јад го свитка
тишината пишува во мене
пишува за Македонска мака
мака за три солзи пролеани
мака за три мајки расплакани
мака за три гробови
три срца како планина
три души цветови не расцутени
три тела од љубов разделени
три прста со нив се крстам
три прста со нив се молам
три прста својот крст го правам
молитви ќе пишувам,ќе се молам
молитви ќе кажувам за да се исплачам
молитви ќе се молам слободен пат им отворам
не *есни порти отворетесе
не *есни порти слушнете ме
не *есни порти примете ме
прими те ја мојата молитва
примете ја мојата тага
примете ја мојата пресушена солза

68

Тешки се годините
мајчино срце сеуште тагува
во сон синот и се јави
како ангел со бели крилја
полетува од болка ја спаси,
да и каже:
Овдека е светлина, никаде темнина
Овдека цвеќиња цутат ,зелена трева никнува

Овдека поток тече,птици пеат не престануват
Овдека секој бели крилја има,ангели светлоста ја чуват
Чекорам по бела патека
Чекорам по мека постела
Чекорам по звездите
Чекорам по месецот сјаен.
Летам по широчина
Летам во сништата твои, мајко
Летам,тука сум со те*е
Летам и повторно во сон ќе долетам
Тука сум насекаде
Тука сум не плачи
Тука сум не жали
Тука сум не тагувај
Од сон се буди,топлина во гради
срце од возбуда бие
син и добил крилја
ангел, чувар на нејзиниот сон.

69

Тука каде крвта се пролеа
тука цвечиња никнуват
од секоја капка крв цвеќе цути
црвени булки по ветрот се нишат
помеѓу се*е зборуват
приказна раскажуват
молкум плачат,се радуваат
на земја напатена сказни прераскажуваат
биле јунаци три, од три мајки
три мајки,три радости
секоја за се*е јунакот чувале
песна им пееле:
Расни ми расни чедо мое
голем да пораснеш
голем јунак да бидеш
со песна те опејуват
јас среќна ќе бидам
јунак личен на татко сум родила.
Јунаци пораснаа
јунаци лични,најлични
храбро срце,душа чиста
млад живот,млад цвет.

Јунаци мили, најлични на свет
крвта ваша зборува
крта во цвеќиња претворена
крвта црвена на Македонија подарена.

Песни за вас ќе се пеат
песни за јунаци три
поети за вас со љубов ќе зборат
нови песни ќе се родат.

70

изворот на солзи пресуши
изворот на чемер клокоти
пластови нови ствара
парчиња нови реди
пласти од ден во ден
душата камен ја стори
телото премале од јадови
клетвија завршија
ни до облаците не стигнаа
само пустелија се распрна
и катаден коров фаќа
пиреј раѓа
во двор ширен сега
за сите луѓе дните исто врват
некаде насмевки има
некаде стрепат од ново утро
многумина аздисуваат
незнаат
или не сакаат да знаат
за болката нечија
зборовите нивни
во книга претходно се напишани
и тие наузуст ги научиле
ги изговараат постојано исто
без ронка човештина
без ронка милост
херои се тоа
херои од ништавилото
кои ноќта ги раѓа
утрото ги топи
во денот ги нема

но со мракот
повторно се херои
многумина од нив
и не знаат што се херои
незнаат
и дали навистина се родиле
или како станале херои
урбаните херои
кои се поистоветуваат
со вистинските херои
незнаат
дека хероите пролеале своја невина крв
не алкохол и пцовки да леат
дека хероите во ноќите стрепеле
не безгрижно да лудуваат
дека хероите животот го дале
не се криеле позади титулите
на своите татковци
хероите чекорите смело ги правеле
со смрта си играле
и од ладниот допир не бегале
не се плашеле
урбаните херои
и од животот бегаат
од поимот смрт уплав фаќаат
и во празнината своја
просто уживаат.

71

Бездушност
изгубени,заслепени
црнила душата им ја труе
со срни магии спијат
к*ранот го забораваат
каде се 99те имиња
на нај милостив,
на нај светол,на нај убав
го засенија со црнила
неговиот лик потемнија
милоста негова заборавија
светите списи во темнина заробија

сега им е помил црниот, нај срниот ангел
нагово име го слават, крвни жртви му подаруват
сила му даваат, во темнина чекорат,
во нивните вени тече отров, лек за нив нема
џамии пеат сами, гласот нем не допира
премногу црнила, премногу душа им затвара
а сепак мислат дека со нивната песна до севишен ќе стасаат
плаче тој за нив, плаче за изгубени души кои го забораваја
го забораваја неговото име, а во негово име се молат
почест му даваат, а тој за нив се моли од лажен пат да се вратат
99те имиња сега во темнина се заробени
демони им се радуват, со нив се играат
вом огин ги ставаат, со црnilo ги опсират

72

Временската капија се отвори
чудесна сила потече
на поетските души инспирација нова им даде
и времето минато им го покажа
настаните случени ги видоа
каде крвта невина течела

јунаци славни опејтеги
им рече еден глас
обеликс од зборови изградете
што времето ќе го чува
за генерации идни

вербата нивна силна
љубовта нивна чиста
чесноста нивна доблесна
во една плетенка сплотетеги
и така поцврсти направетеги

земјата ладна што ги прими
благословетеја сега
спокој да им даде

мир вечен да најдат
лутина своја да смират

времето е бесконечна хартија
пишувајте неуморно
словото што ќе го врежете сега
ни ветер ни дожд нема да го избрише
ни ден ни ноќ нема да го скрие

73

**Нивниот сон
се вика тишина...**

**Бучна
еховита...**

**И пожарот да ги голтне
зборовите пак ќе запишат,
пак ќе изустат,
во омарината
летна
на месечината
'ко печатени црни
петна...**

**Секој поглед
што низ латици нивни mine
копија затајува
во срца вековно бол да кине...**

СПОМЕНИЦИ...

**Споменици се редат
на нивните латици
розови
посинети
од нивната крвава билка,
во нивните очи
црни
побелени
од анѓелска што се појат поилка.
Нивниот сон се вика тишина...
Поробена
во робија доживотна
прикажува во спомениците...**

*Тишина...
Бучна
еховита...*

22:03 13 Јуни 2008 Петок

-Славкова Славица-

74

Тишината нема зборува
таа го слуша и немиот
без јазик да е таа го разбира
срце ослушнува, пресушени солзи чувствува
насекаде е во нашите мисли
во нашите сонови, нашата тишина
знае за секое рането срце, душа
штом урлика крикот во нас
и секоја мисла искаена во тишина
и гнев загневен во нас
и крвта зовриена во вените
и секоја скрена солза во тишината
таа зборува, раскажува приказни
раскажува за болка насобрана
солзи истопени во душата
срце што крвари од јад
тука е и сомене вечерва
ми шепоти стихови нејзини
зошто само таа тишина знае
знае во суви очи река од солзи очи натопа
болка во душа растера, лек сон да се сони
крвта зовриена да смири, срце излекува
душа да смири, темна мисла расветли.

75

беше еднаш тоа
еден нивни сон кој беше стварен
со мечти исполнет
со нежности потполнет
и насекаде
воздишки жешки
беше тоа еден нивни сон

што ете во ноќта кога кобта шеташе
и слугите свои ги пушташе
беше тоа во една февруарска ноќ
не студенилото од ноќта не беше ладно
студенилото од кобта коски кршеше
студенилото од кобта
сонови рушеше
студенилото од кобта
студенило направи
студенилото направи и сон еден
само минато да биди
не не беа многу сништа
студенилото
само спомени ги направи
спомени болни

76

Ајде синко станувај, после ручек дојадувај
те бараат, те викаат,
дали си тука да им кажам
или да те сокријам
само што те видов синко и пак ли да замиеш
само што бела кошула ти испеглав
топла постела ти спремив
сон да те фати, да ми одмориш
симни ги тие пусти чевли
измиј нозе изморени и натечени
цел ден не те видов
цел ден те мислам
син мој јунак сака да биде
арнаути клети да гони
верен си ти сине мој
верен мил на мајка
остани не оди, одмори
Не мајко, верен ќе останам
свои другари не издавам
со нив во огин да е ќе одам
нив не ги напуштам
не ги пуштам сами да гинат
предавник не сум
јас сум јунак твој, јунак ќе останам

И,појде јунак тој
мајка не послуша
сестра што плаче не чуе
татко што колне не виде
другари тука сте,тука сум и јас
ајде заедно да чекориме
свои мајки да не осрамотиме
јунаци сме ние,не душмани ,предавници
Студена ноќ,студена црна ноќ
само сонце што се сокри
темни облаци земја покри
студени раце во коса ја греат
еве идат жетвари,идат млада крв да ожнеат
предавници замка скришум зготвија
млади деца покосија
млади неженети без пород оставија
не им треба,немаат деца
предавници во дупки сокрија
сега свои деца гледаат
пород нивен татко жив гледаат
бесрамници,млади деца во смрт пратиа
своите животи искупиа
сега и внучиња свои чекаат
за клетва нечија немарат

77

остана мајка сама
сама кукавица
дни црни како гердан да реди
остана мајка сама
сама кукавица
ноќи црни со солзи да ги бели
ех мори судбо
што клета си била
што проклета стана
машка снага обере
машка снага поклопи
зар таа снага беше за земја да ја поклопи
зар таа снага беше
земја да прими
зар таа личотија беше

земја да ја пие
зар таа личотија беше
во земја да спие
еве многу лета минаа
и пак мисли мајка
вчера сина на гурбет испрати
многу лета минаа
и пак мајка чека
сина на порти да тропни
лут од гурбет да се врати
мајка вода да му потури
раце да си замија
лице да си измија
пусто било само болка
мајка црна како кукајца
на полноќ повторно отслушнува
чекот познат да слушни
на калдрма што одекнува
мајка кукајца
дни празни реди
и судба клета што и била
саде колни

78

Колни и солзи реди
колни душмани клетки
што син и го предадоа,
што син предавници во земја ставиа
што смрт, смрт раѓа,
што зла крв нови жртви одведоа
што домаќин нејзин мир нема
што сестра без брат остана
што внук вујче го бара, во слики го гледа
што бело видело не гледа
што невенчана снаа без сакан остана
што живот врви не се сопира
што нови рани отвара
што мајчино срце препукна
што седи коси одпаднаа
за предавници што клетва не фаќа

79

***Смртта рожба подари
ангелски крила обдари
во мајчини топли одаи,
студени воздишки оддели...
Лелеави солзи пролеа...***

80

Џинит повикан од неспокој
гласни усни,отровни зборови
црнило во срцето и очите
Смртнику!Имаш ли душа?
Џинит е тука
повикан од темнина
демнее над твојата душа
Кутар човеку!Што те чека?
Џамии се молат,се тресе небото
Иџиминт!Црни јавачи доаѓат
млада девојка невинос ја губи
дете мајка,татко не препознава.
Сенка на злото налегнала,
месец потемне,дожд непаѓа,
земја моли,утеха бара
многу млади тела ќе покопа.
Крик во етер ќе исчезне
смртници крвава игра играат
фатени за раце коло непознато играат
Иџинит го собра својот плод на смртта.
Даница Петровска „08,,

81

***Смртта рожба подари
ангелски крила обдари
во мајчини топли одаи,
студени воздишки оддели...
Лелеави солзи пролеа...***

***Тела погибелни
студени
со нивна тага залеа
топлина да дарува...
Светот се руши
на нивни крила***

*морето солзно се суши
испари во прегратка не*есна мила...
Надежта останува -
вели народот човечки...,
НО,тоа што би рекле е нечовечки!
Не прашајте
помилувајте...
почувствувајте
каде снегот бел се топи
црна земја каде пои...
каде реа облева
воздушни брани-
гнилоста од земјините пори
сонце бара
за надеж се бори...
неблагодарници
не се наситивте
од реата,
затоа солзи роните
со вода полевате
земјата која тела погибелни покрива,
за посилна реата да би била
во мирисите на ветва пајажина
да би се скрила...
Духот на надежта
непотребно е повикан!*

82

ној крв злоба блика
ден болка се стори
зора рана смрад збира
одникаде пци дојдоа
лузни оставија
гризеа глодаа коски
да би гладни биле и во адот
молк во мигот ввест што била
хаос во мисли
одникаде пци дојдоа
лузни оставија
крвта земјата ја изпи
снагата пепел се стори

време дикат по дикат мене
спомен кај многумина бледо стои
само рамка на слика остана
наутро со солзи измиена
навечер со прсти милувана
а гласот ечи и ехо ствара
кажува повторно
безимен демон
што лукав беше
и лукавство големо носеше
што лукавство големо знаеше
го измами таа ноќ
чуварот на книгата на судбините
го измами со лукавство свое
и книга
книга на запишани судбини тој отвори
и судбини три смени
и судбини три тој избриша
на местото
каде имиња три беа запишани
таму три крвави траги останаа
на местото
каде животната река течеше
таму крвава брана направи
и тек запре за навек
и сега
знам чуварот засрамен стои во сенката
та молба една
ние смртниците ќе му пратиме
на местото каде имиња стоеа
нека песнине како спомен бидат
за дупка празна не зјае
што сега катадневно болки ствара
што сега време не ја затвара.

83

Ја предвидов ли иднината
или сум само осамн талкач низ времето
патувам, предвидувам, раскажувам,
ги гледам изгубените души,
кругови во кои се вртат неверниците

надешта им е изгубена
живи костури се смејат,
неверници изгорете,
пепелта ваша ја закопувам
од неа да не се родат змии отровници,
од неа ѓавол да ненајде пат
осамен јавачу
погледни во мојата душа
каква е мојата судбина
иднината не ја гледај
гледај во овој миг и трен
ќе се претворам во птица
ќе долетам во вашите крвави соништа
не, од мене нема спас ниту спокојство.

84

сонови во миг долетаа
не не не*еа тоа сонови кошмари беа
црни како ноќта
немир носеа
о од каде ли дојдовте вие сни
да не би дошле повеќе
зер мир немаме веќе
зер право на мир немаме
о грев ли исконски носиме
на предци наши лие
чиј ли е
да страдание на плеќи што понесовме
да проклетија што во двојој ни лази
и мира евеја не дава
о светци наши
каде ли бевте
кога сон ни избега
каде ли бевте
кога молба пуштивме
сега ли
кога кошмари црни имаме
сега кога мира немаме
кога милост од раце ни зе довте
о верба ли да имаме
не за грев збор не ни земајте
но тоа е наш крик сега
о светци наши

каде ли бевте
каде ли сте сега

85

Камшикувај те ги,растргнете ги
души извадете им,
не души немаат туку црнила црни
од очи им црнила,од очи темнина
клетви фрлам пород да немаат
клетви фрлам да се влечат како змии
пепели да голтаат,мир да немаат
нека ми прости Господ и сите светци
живите не забораваат,мртвите нека мируват
коски да не им размрдам
да не ги разбудам
да од гробови прозборат клетви фрлаат
да од крвта нивна очи им поцрвенат
да се гушат од гнилоста
да живи се закопат и живи умираат
да бараат светлост во нивна темнина
да немаат спас од отрови змиски
јас пресудив,не ги чекав светците

86

кога солзи од око ќе пресушат
тогаш и клетви од уста ќе заминат
кога во мрак душа мира ќе најди
тогаш и немир во понор ќе оди
клетви души што уште земја газите
клетви души што уште видело на око носите
клетви души што уште вода пиете
што уште денови трошите
клетви даби довека останале
не празни зборови се ова
ако така мислите
дека утрина без немир ќе дочекате
дека во утрина насмевки ќе видите
дека пладне со песни ќе полните
не не тоа се само илузии ваши
тоа се само празни зборови
кои господарот ваш

во часот главите ви ги наполнил
празнина празнина имате
но слепи сте да видите
во празнина одите
но лесни сте да сватите
о вие души клети
анатема е ова
анатема тешка
анатема голема
и во генот нема да се скриете
од анатема нема да избегате
клети души

87

Слепи се нивните души
не гледат,ослепени,заробени
лажни ветувања некој им ветил
стап во раце им дал,
следат ослепен пастир
ги води кон понорот
во дупки црни
црnilата не ги гледат
во нив ќе пропаднат
црвени јазици ќе ги изгорат
во неповрат исчезнат
ќе се сопнат од камења тешки,
ќе ги креваат,но неможе да ги подигнат
душата проколнета е тешка како карпа
неможат да ја поминат огнената вода
ќе изгорат,ќе останат заробени
ќе се вртат во бесконечниот лавиринт
патот неможат да го пронајдат
ќе исчезнат со својот слеп пастир
ќе ја досегнат празнината
ќе врескаат
нивното ехо ќе одекнува
во црnilа,
во дупките
ископани од слепиот пастир
а,тој ќе им се смее

а,тој слеп пастир, самиот Гавол,
самото црнило
собира слепи души
продадени за слава
непочувствувајќи ја измамата,
измамата на слепиот пастир

88

се закитија сенките во ноќта
со лажни ордени
мислеа тие така
дека на градите нивни
светлост ќе блика
и како херои ќе ги слават
кутри и бедни беа тие
кутри и бедни и мали беа тие
мали што споменот не можеше да ги види
ги мамеа постојано
господарите нивни
дека во идниот ден и тие господари ќе бидат
колку наивни беа тие
колку кутри и наивни
веруваа слепо
веруваа слепо и покорно
им велеа често
господарите нивни
крвта на вашите раце
ние со лаги ќе ја испереме
а вие чисти ќе бидете знајте
чекорете смело
вие синови демонски
еве и денес
злото ви го даваме
нова сласт да ви стори
нови патеки да ви отвори
земетего и носетего
и на поколенија ваши дајтемуго

ноќ тивка
рака предвремено остарена

само празни милувања на слика сега прави
и шепот што мислиш е
душа премалена од болка
та затоа шепот кажува
празни дни брои
празни ноќи и стои
и време празно го врви
ех пуста пустелија ме фатило
ех пуста пустелија не ме пушта
пусти пци биле
пусто семе му се испустило
кроста на гради му се залепила
бигори и јадови на срца им се свила
што пусти прагови ми направија
што одаи ми испустија
во пустелија да одата
од пустелија да не се вратат
карпа да ги прекрие
време да ги заборави
не ова клетви не се
само зборови тажни
што шепот ги кажува.

89

Клетви од души растажени
очи расплакани,раце склопени
за молитва не*есна,молитва нечујна
се разраниа колена од клечење
усни суви распукани,разгризани
грко суво капка надеж бара
надеж молитва да стаса
душа спокој да најде,
не,неможам да се сокријам
модро око ме гледа
клетви кажувам
се редат секој ден
омраза душа прекрило
омраза срце засенило
дај ми Господе
геови да неносам
со греови закопам

крвна освета не барам
барам правда
правда сакам да доделам
црн ѓавол ме обземал
ме растргнува,распарува
дај ми Господе
гревови да исчистам
од грешниците погрешна сум
што мисли темни јас носам
што душа правда бара
праведен си ти па пресуди
праведен си ти па одлучи
дали го разбудив заспаниот демон
сега се радува,во грехови ме става
омраза во срце да носам
со омраза твое име погазам
згази го демонот со твоите боси нозе
да не се радува
да немисли душа обземал
да несака повторно да ме посака

90

небото во сонот глас прати
ангел бел беше тоа
не мир да донесе на тажни очи
на свенати усни
кои се везден саде клетви кажуваат
вест вест голема носи
вест што срце со надеш ќе исполни
вест од не*еса
правдата е тука
правдата на крвници им стига
правдата крвници ќе ги најди
казната ќе ги стигни
не заборава небо
неказнети не ги остава
мир мир и трпение
еве сега пци крастави по казамати ги носат
телали силно името им го викаат
да се памти

да не се заборави
правдата е тоа
стигнува
и во сонот ќе ги гони
и мира нема да им дади
правда праведлива
што небо за ним ја чува

91

Распарана е душата
разделена на два дела
што уште чека правда да пресуди
што гладни, жедни не остава
само јадови, солзи и клетви
празна душа мир бара
да се осветли и тој ден
ден на правда
ден на судот божји
да се смири мајчино срце
правда за синот донесен
да не се размрдат коските
од тага мајчина
од сози во тишина исплакани
никој да не ги види
никој да ја слушне
ќе се расплака и татко и сестра
ќе се подсетат на стари рани
што господ им дал да живее
без сакан свој
лоша судбина, тешки сеќавања
на снага не видена
јуначка крв протечена
од четириесет и осум к*ршуми
од четириесет и осум рани
распаран, составен, закрпен.

92

***Паднаа црвени рози
во глвотијата
на длабокиот гроб...***

*со нежен екот
отпоздравија солзен дожд,
кој по сонцето надежно
надвисна 'ко црвен грозд...
облаци магливи
црни
поцрнети
од браздите измачени
мачни
на мајчино чело
молитви што редат...
во скутој топли
сестрински
нежност прогонуваат,
души невидливи седат
милост рануваат,
тежини даруваат...*

26 Јуни четврток 02:25 -Славкова Славица-

93

плаче ноќва и тишината
плаче и бес низ мрак фрла
грла и клетви тешки збира
од гласови мајкини што доаѓаат
со лелек испратени
катадневни
наместо добро утро сега се тие
наместо добар ден сега се тие
наместо даобра вечер сега се тие
наместо добра ноќ сега се тие
клетви ли денови
од клетници створени
од клетници донесени
од клетници оставени
клетви клетви клетви биле
клетви кко црна земја
клетви како студој ладни
мрак клетви да ги прекрие
студенило ладно да ги прегрне
клетници

клетници што мајка ги анатемисала
клетници што браќа ги испизмиле
клетници клети

утро рано
дожд и мисла се раѓа
дал и овој ден ќе биде празен
дал и овој ден ќе биде тажен
дал и овој ден ќе биде клет
само славеј на гранка стои
спроти прозор мајкин
песна ангелска ете пее
во ноќта ангелите му ја кажаа
мир мир носам
мир во срце мајкино да се свие
мир мир носам
мир во очи мајкини да се свие
мир мир носам
мир во на мајкини усни да застане
мир мир носам
порака што така одамна се чека
вест вест е тоа
правдата ја најавувам
правдата што така мислевте ја нема
вест вест носам
о вие страдалници
о вие паталници
о вие тажалки
вест вест носам
правда правда евеја иде
не за сите
но и тие утре ќе ги стигне
сега се неколку
правда правда полека носам
о тажалке и паталке
знам знам
ова вест те*е среќна не те прави
знам те*е радосна не те прави
но правда иде

Дали донесовме правдина
дали со стихови утеша подаривме
мајки да не плачат, не тажат
но, мајко чија да си
слушни го нашиот глас,
глас на поетот
твојта болка ја носиме
твојте солзи ги чуваме
твојто срце чувствуваме

е, песни пишуваме
јунаци храбри величаме
арнаути во бездни ставаме
со црнила благословуваме
само црнила да гледаат
само тага да имаат
пород да немаат
семе гласно да не проникне
клетви фрламе
пред Господ се молиме
мир јунаци да најдат
правдина дочекат
што во пекол ќе горат
нечисти души запалат

Нашите песни се напишани
со наши зборови славиме
со солзи оплакуваме
јунаци мили на мајка
јунаци храбри на татко
јунаци незаборавени
браќа и сесри тешиме

Дали е сон или јаве
ангели три на небо
бели пернати крилја
доаѓаат, тука се
да не подсетат
да ни кажат

правдина бараат
правдина за три чист души

95

Gi ima[e na iljadnici
saka da bidat stotina iljadi
itaa kon bezbroj
ostanaa desetici
kutrite tie
veruvaa slepo
slepo i pokorno
go qubea neizmerno gospodarot
koj ni[tovetnost im podaruva[e
praznotija im postila[e
so iluzija gi hrane[e
vo ponor gi frla[e
kutrite tie
zadovolni bea
od slepiloto svoe
i vosklici katadneвно izvikuvaa
molbeno baraa
u[te u[te
ne ima u[te
kutri

slepi
nasmeari
zadovolni
od bolnata iluzija
bolkata ne ja selavaa
za bolkata @iveea
kutite slepci.

96

Очи немаат, не гледат
душа празна празнотија
само слепец следеа
ослпен од црнотија

Дајте им очи
ќе прогледаат
ќе видат какво зло
ќе видат слеп пастир
ќе видат и ќе се покајат
не, нема да се покајат
слепиот пастир не ги дава
ќе ги зграпчи, очи ќе им исповади
да не гледаат, со омраза проколне
добрината несака да има

**Во глувотијата наслушуваат,
звучите ги доловуваат
за да прекажуваат...
во црнитата опипуваат,
очи отвораат,
слепилото го гонат
за да прогледаат...**

**Херојски ехото
надвика бурни емоции
покосени,
надвисна во надеж
над телата раскостени...**

0:11 27 Јуни 2008 Петок

-Славкова Славица-

98

Гласникот долета
Со звукот на труба најавен
На ноќта и кажа да молчи
И со тишината да го најави
Правдата ја носи
Во сонот ќе ја остави
На клетници и пци крастави
Кошмари ќе им биди
Мира ќе немаат
Незнаат тие и во виделината
Дека слепи ќе одат

Гласникот

Гласот тивок како шум

Гласен како гром

Треперот на крилјата и утрото го разбуди

Виде и тоа немир еден

Но не*еше за него

Молчеше мудро

Остави гласникот да ги најде клетниците

Кој евеги во слепило свое се кријат

Мислат дека ден ден ќе биде

Нок ноќ ќе биде

Незнаат

Неверуваат неверници се

Клетници се

Лутаат тие водени од слепилото

Лутаат тие водени од заблудата

Гласникот вели

Некаги некаги нека лутаат

Ги знам

Ги гледам и ги следам

На деснава рака мечот огнен за ним го носам

Во левава рака писанието за стореното го имам

Знам знам болката со тоа не ја лечам

Знам знам земеното не можам да го вратам

Знам знам утрото повесело неможам да го сторам

Кој слуша ќе слушне

Кој гледа ќе види

Кој знае ќе трепери

Правдата ја носам

Неверници неверуваат

Скептици глави вртат

Очајници со рака одмавнуваат

Само малкумина знаат

Само малкумина веруваат

Само малкумина исчекуваат

Правдата да дојде

Тоа беше глас со миг што дојде

Тоа беше глас со миг што замина

Во мигот повторно се сокри

Мечот огнен е него пламти

Сега видлив е за многумина

Часот недојден го чека

Часот недојден нестрпливо го исчекува

Предолго беше чекањето

Трубите,гласниците ги слушам од далеку
еве утро е,небото полно ѕвезди треперат
свети и месечината закачена во бесконечноста
патот кон вистината,кон правдината е на повидик
дали сепак ќе им пресуди или ќе ги остави сеуште слепи
замрачени мисли нема да им ги осветли,
темнината сеуште во нив ќе царува
слери ќе чекорат,умрат и слепи повторно родат
ќе страдаат во своите нови,идни животи
тоа е казната Божја никогаш да не прогледат
никогаш да не ја видат светлоста Божја
во својата темнина ќе се размножуваат
живи слепци пред очи,живи души од демон заробени
искрвавени раце и на оној свет ќе ги носат
во сопствена крв ќе се трујат и удават
од сопственото зло ќе се плашат
пекол ли е ,што ли е ,ќе се прашуват
одговор нема да го најдат,тој одговор од демон ќе го бараат
ќе им се смее,слерци се,нема да го видат
ќе го почувствуваат злото кои сами го создале,
кои сами му отвориле порта до нивното срце

ќе молат прочка да им се даде,ќе молат за спас,
но, спокој нема да најдат вечниот огин ќе ги изгори
душите пепел ќе им бидат,во црни дупки закопани
Изгорете душмани клети,душмани на младоста
душмани на се што Господ со љубов го создаде
молете се на вашиот господар Демон,на злото
со него исчезнете заедо во свет кој не постои
задвас затворете ја црната порта,катанец ставите
никогаш повеќе да не се вратите,
клучот облиен со млада крв фрлете го во река од солзи
солзи солени,од мајчини очи исплакани.

101

Вистината е запишана на небото

Многумина ја гледаат

Малкумина ја разбираат и вистински ја читаат

со крв невина е напишана

со пркост во миг е запечатена

не спие сал клокот кој сега бучи

ја буди

неверуваат неверници дека е така

не веруваат клетници дека е вака

над главите им висна

во сништа им писна

клетници и неверници еве сум
неверувавте
лагите ги љубевте
измамата ја воздигнувавте
гревот сласт ви правеше
еве тука сум
неверници и клетници
еве погледајте
двајца ваши неверници
другари ваши верни беа
наградата ја зеда
господарот ваш им ја даде
сарај раскошен вели за ним е тоа
голем колку педа човечка
два на три
од мрамор ладен е
не верувате и не слушате
и подобро страотен крик да не слушнете
што сега часот осамен им го прави
со малата светлост го меша
зениците како зрно песок им станале
грлот вапај сака да стори
неможе

немоќно е ала страшна го стега

совест нивна тоа се вика

не знаете

ќе дознаете

некаве уште малку

сакаат сега другарите ваши

прошка да побараат

за барем една ноќ мирна да имаат

ангел милостив тука некаде е

демоните не му даваат да пријде

разбеснети се сега

не знаете

и подобро до часот ваш што доаѓа да не знаете

овие демони премоќни се за ангелот

што милост и прошка носи

со лигите и крикот му велат

одиси додека е време

овој е наш

и никогаш не бил тој твој

само љушпа човечка имаше на се*е

та може*и затоа мислиш дека е твој

одиси додека сме трпеливи

од зората не се плашине

петелот е само смешна работа за нас
одиси и најдиго твоето место ете таму
со канците му покажаа кон полињата зелени
оставиго ова блато од души немиросани
со крв човечка испрскани
овие овде во ова здание отсекогаш биле наши
судбините нивни знај
мајките што ги носеле
татковците што ги створиле ни ги продадоа
уште многу одамна
одиси
знајме дека си дојден на овие две клетки души
спокој да им дариш
одиси за последен пат ти кажуваме
тие никогаш не*иле ваши
урликот страотен
незнаеш дал од демоните излезе
или од градите на двајцата
во просторијата два на три
но ангелот со работа незавршена си отиде.

102

Тука се, живеат, возвишени се
господари се, бараат нивна правда

споменици со орлови направат
јунаци нивни возвишат
слава арнаути бараат
војни злосторници
што уште барате
да потече уште крв
млади тела покопате
со слава крвна славите
глави од рамена вадите
болни души затруени
што учите, како господар го величите
дали вашиот господ сака крв
со млада крв џамии попрскате
или исечени глави на неа наденете
дали крвта потечена ,црни, жедни соколи напоите
дали го слушате небото, пораки читате
слушнете ги, прочитајте ги
сите ќе изгорите во пепел сторите
тој несака крв да потече
ниту одсечени глави закачени
ниту џамии со крв попрскате
слушнете, глувотија од омраза ја носите
погледнете, слепоста од крв негледате

мир не ќе најдете, ниту под камења затрупани
ниту во земја натрупани нема да се сокриете
Господ е еден за сите, тој ќе пресуди
тој правда ќе подели, црни соколи ќе насети

103

Грешниците се воздигнаа
Праведните ги забораваја
Со прав и пепел ги прекрија
Ни збор за ним повеќе не кажаа
Во денот нивни
Што така осамен им беше
Што така монотон им беше
Не знаеа дека грешници се
Од гревот нивни
Но штом мрак ќе се распостелеше
Меаните и крчмите
Беа боишта славни
Со подвизни невидени
Со битки нечуени досега
Војуваа тие така
Отсекогаш
Кога утрото со светлост ќе ги погалеше
И мамурлак глава ќе им обвиткаше

Одеа и мрморea
Неразбирливо ни за се*е зборови
Грешници грешници се тоа

Само понекогаш
Кога скалило ново им требаше
На патеката нивна
На праведните се сеќаваа
И зборови славопојни тогаш кажуваа

Восхот истураа
И демек од делата нивни учеа
Во крвта што се пролеала
Луто и воинствено се колнеа
И Бога го бараа напомош
Сила да им даде
За правда да донесат
Грешници грешници беа тоа
Но сега и цинични стануваа

Ете такви беа
Тие грешниците
Кој и не знаеа дека се грешници
Кои мислеа дека се поправедни

И од ангелите

Кои одеа и сал немир секаде носеа

Кои одеа и сал лаги ширеа

Грешници грешници беа тоа

Но не го знаеа

Или може*и го знаеа

104

Правдино каде си
дали и нате*е ти исекоа јазик
или може*и скршија нозе
дали студен к*ршум череп ти погоди
или може*и плач мајчин уплаши
сокриена зад неправдината
собираш храброст да изустиш
да испуштиш крик и заплачеш
утеха кој ќе ти даде
дали неправдината
или може*и клетници црни
тие веќе се множат, пород прават
млади крвници со крваво млеко дојат
со зло свое чедо наранат
зборови арнаутски ќе учат
прва буква, прв збор
ОМРАЗА
СМРТ
дали сеуште ќе чекаш
правдина дали ќе донесеш
дали плач мајчин слушаш
дали гробови три слушаш
дали своето име правда заборава
или немаш јазик, дали го исекоа
дали своето чекорење застава тука
или немаш нозе, дали ги искршија
дали своето јас го заборава
или немаш череп, дали го здробија
ако сеуште си тука правда донеси
или твое име ќе се запали, ќе изгори

Господ нека пресуди
име дали да се слави
или со гнев го запали

105

а заробија чеди мои
клетниците правдата слепа
во окови ја оковаја
во пранги ја ставија
и роб сега им е
и слуга сега им е
стенка под ропство
ја стегаат оковите клетнички
збор од болка не може да изустуи
еве времево мине
и таа гледа
а немоќна е
ја прелагаа тие со зборови славопојни
умееја тие во еден час
ја прелагаја и ја заробија
во подрум мемлосан
со влага трипрсти ја држат
на зид од дедо нивни сидан
оковите ги ставиле
и велат
слепа си и неможеш да не видиш
а сега и глува ќе те сториме
исто како ноќите наши
ќе те испустиме за навек
ќе те сотриме до полноќ
ги слуша и им се чуди
само еден збор им кажа
и навистина не ги прелажа
многупати ме врзувале
многупати по зандани ме носеле
многупати и на бесилка сум била
но сепак сум победила
слепа сум
како љиљакот
но сепак ги знам вашите лица
но сепак ги гледам вашите души
со црнила најгласни сте исполнети
нека нека

знајте вие кутри души дека раката моја е долга
долга колку вечноста
зошто јас сум вечноста
не ја разбраа клетниците
не ја разбраа зошто се клети
не ја разбраа зошто се послепи од неа

106

Некој рече дека чул коњ како ржи
во глумата доба
од копитата на коњот искри летале
од ноздрите оган излегувал
од устата пења му се цедела
страшен бил и за гледање
коњаникот уште пострашен велат тие бил
задишан од јавањето долго
очите од ветерот што го шибал се рашириле
устите испукале бразди му се сторице
три месеци необричен та брада му се сторило
на грбот кошулата му се залепила од пота
незнаеш дали чизми има или калишта се тоа
сигурно преку барите иде
мечот поземја му се влечи
не знаеја а многумина го виделе
раскажуваат и легенди сега предат
но кога во ноќта го слушнаја сите разбраја
Треперете клетници вие
треперете сега
евеме дојдов
знам каде е правдата
знам зошто сте ја сокриле
прво главите ќе ви отсекам
и во дисагиве што празни ќе ви ги ставам
треперете зошто милоста не ми е позната
треперете
зошто прошката не ми е позната
не сум пратен да ви простам
пратен сум да ве носам со мене.

107

О клетници клети
Што души не ви се миросани
Што со вода крстена не сте попрскани
Зер вие мислите
Зер вие знаете
Што беше тоа милост
Та затоа сега милоста нема да ја сетите

Зер вие мислите
Зер вие знаете
Што беше тоа надеж
Та затоа сега нема на што да се надевате
Зер вие мислите
Зер вие знаете
Што беше тоа желба
Та затоа сега празни сте
Не слушате тропот коњски
Не слушате ржење силно
Глуви сте
Глуви сте оглувевте од лелеците многуте
Слепи сте
Ослепевте од злобата ваша
Не го гледате коњаникот
Не знаете
Не слушнавте
Не така одамна
Кога господарот важ зборуваше
Не го разбравте
Зошто не зборувате
Сал за урлици знаете
Ви кажа јасно и гласно
Коњаник ќе ви прати
Мислевте дека е награда ваша
Не знаете дека ве измами
Ве измами господарот ваш
Ве измами како и други што ги мами
Не ја гледате ноќта
Во темнина сте постојано
Не го гледате денот
Не знаете вие за зора
Им кажувате на поколенијата
Дека сте вечни
Дека сте бесмртни
Не ги лажете со илузии лажни
Болни ќе бидат утрата идни нивни
Зер не им кажавте
Дека и вие сте смртници
Смртници кои смрта ќе ги најде
Не го знаете
Но бргу ќе го дознаете
Мислите дека ако смрта ја носите на раце
Дека сте бесмртни
Тоа ви го кажа господарот ваш
Но смрта најсурова ви доаѓа
Посурова не може да биде
Ќе го дознаете во часот што се приближува

108

Во дом еден
Што отсекогаш скромн бил
Се уште надеш се чува
За правдата слепа
Се уште некаде во едно срце
Кое не злобно
Искра една свети
Свети тоа искрата на правда
За неправдата направена
За злото сторено
Срцето што се уште надеж гаи
Не е злобно
И смрта не ја вика за крвниците
Само правдата ја чека
Таа да биде судија
Која ќе пресуди како мисли
Денови минат
Бури доаѓаат и си одат
Сонцето пече и пржи
Студот стега и мрзне
Денови врват
Недели се редат
Месеци се прават
Кој во години се претопуваат
Но надеж не умира
Но надеж не гасне
Се додека виделина на око има
Се додека душа сила има.

109

Некој извикал:
Правдино каде си?
Дали ме заборава или остави
дали да те чекам или да тргнам
коси ми обелеја, брада до земја ми стаса
се скуткав, староста ме сигна од чекање
ќе легнам на земја да одморам
долг пат ме чека до дома
те барав ама не те најдов
легнат на земјата и заспал
кутриот за сон бил зелен
сонот му падна на очите
во сон некој го довикува

-Станувај кога ти велама!
станувај не се откажувај
јас правдината на три чекори до те*е сум
уште три чекори и домене си
уште три чекори и светлост ќе видиш.

Сонцето силно засвети
старецот од сон се разбуди
свои стари коски исправи
вербата во него се затрепери
љубовта во него се распламти
надежта во него не го заборави
правдината повторно ја побара
душата прогледа,од слепило отргна
правдината тука била,не се откажала
дали е тука до нас на три чекори
вербата во нас никогаш нема да престане
љубовта во нас никогаш нема згасне
надешта во нас никогаш нема да не напушти

ние имаме верба во нас која не води
ние имаме љубов во нас која не чува
ние имаме надеж во нас која не згаснува
а,што имата вие скотови
а,што имате вие црни соколи
црна душа, поцрна од темнина
извадено срце што нечука
мртва душа на зло поклонета
каде ви е вербата,љубовта,надежта
се сокриле три сестри,три светињи
се сокриле од скотови од црни соколи
се сориле од вашата мртва душа
се сокриле од слепци,несакат љубов да видат

останете вечно во темнина
на вашиот слеп пастир слуги
осанете вечно во слерило
сонце да не ве огрее
ветер да не ве разлади
дожд да не ве испере
бел ден да не прогледате
поколениа да не дочекате
вашите имиња никогаш да не се изустат
вашите црни имиња, крв во заборав исчезнат.

не*еше сон
но мислам не*еше ни јаве
незнам навистина што беше
може*и мугрите беа рани
но ангели видов отспротива од мене
не беше еден
не беа двајца
многумина беа тие
само еден ми пријде
со гласот свој заносен проговори
мислам тоа беше песна преубава
кажа да слушнам и на други да пренесам
Смртнику рече милозвучно
еве ние сме тука
не затоа што вие не баравте
не затоа што вие сакавате
евене дојдовме
правдата да ја поделиме
знаеме дека м,ногумина од вас
надежта веќе ја изгубија
и мислат дека се е веќе залудно
евене не гледаш сега и ти
и досега
го чувствуваше нашето присуство
и досега ти знаеше дека ќе дојдиме
вера не губеше во правдата
сега кажим ти
правдата стигна
и во трето колено ќе наплатиме
мира нема да им дадеме
ќе гледаат со очите свои
ќе ја гледаат и посакуваат смрта
ќе ја довикуваат со секој нивни миг
дојдовме
не смрта да им ја донесеме
туку долгот да го наплатиме
а тие ќе бидат сведоци на болката
ќе ја носат и во сонот ќе плачат
ќе го проколнуваат часот на раѓање
крива правда делеа
криво ќе им судиме
нема да им вреди што ќе молат понизно
кога во второ колено ќе им чепнеме
нема да им вреди кога ќе вришта до небо
кога во трето колено ќе им чепнеме

ќе гледаат
ќе молат
и попусто ќе им биди
оди
оди сега ти смртнику поракава пренесија
пренесија кај тие што чекаа
пренесија кај тие што надеш изгубија
оди
оди и барем малку светлина во очите внесим
за миг кон шумот нејасен се завртив
ангелите не ги гледав веќе
знам
зошто и досега знаев дека ќе дојдат
працдата да ја поделат

111

Твојот сон или јаве сеедно е
мир во душа донесе,надеж зтрепери
ангел милозен си слушнал
порака за правда донел
не сум клетничка ниту душманка
тоа моја болна душа зборува
мое срце од болка јадосува
правдина барат мир да донесат
сеуште се сеќавам на мало палаво дете
што црн леб несакаше да јаде,
што мислеше циганка го правела
баба стара под вршник го печеше
само занего да има тазе леб уста да нарани
големо момче да порасне
едено единствено машко чедо
златни сестри го чуваа за инет го бакнуваа
срдито беше,галено од татко ,се занего ќе стореше
мајка радосна машко чедо донесе
ниту на сон не сонуваше,ниту во мисла помисли
јунак дека тој ќе биде, во песни опејуван

а,имаше една стара гатачка на семејство кажуваше
пазете некој во униформа,млад човек да не ви погине
никој не веруваше,кој ли тоа ќе биде,што оваа луда зборува
не помина ниту недела ете ја гатачката со пророштва свои
пазете,внимавајте,гледам црнила,гледам млад човек ќе загине
но,кој да ја послуша,но кој да верува на луда стара гатачка
пари небараше,по трет пат дојде,по трет пат иста приказна
слушајте што ви вела,црни мисли ми се ројат

срасете го од сигурна смрт соберете го

не помина ниту недела, црни вести пристигнаа
на гатачка сите се сетија, што кутра трипати порака носеше
три пати на непознати луѓе за смрт зборуваше
ниту пари не побара, ниту леб и вода
само тажни зборови зборуваше очи во солзи ронеше

Никогаш повторно не се врати, на врата не затропа
на црни предскажувања никој не и поверува
дали ангели ја пратиа, дали судбината ја испрати
пораки да носи во празни уши, во слепи души

112

Еве повторно за сонот
Незнам можеби јаве беше
Но знам недоказан остана
Демоните љути ме прекинаа
Кога ангелска песна слушнаа
Пееа ангелите
Песјите синови грешници само ги нарекуваа
Еден погледот ми го сврти
Кон здание што во темнина е обвиткано
Што со црнина е исполнето
Каде злото е затворено
Зарем не ги виде смртнику ти
Двајцата грешници како во соба два со три клечат осамени
Спокој сега бараат
Спокој за сонот свој да го измамат
И тој кај нив да дојди
Тиесе малку од многумината грешници
Ги имаме имињата нивни
На небото се напишани
Во книгата на судбините се врежани
Ја читавме многу одамна
Ќе ги наредеме ние сите по ред
Ред како што е запишано
Кој порано кој подоцана
Но никој нема да избега од судот сопствен
Не можеме кај нив да одиме
Азazel ги чува
Баронот голем е нивниот господар
Не знаеа тие
Кога го викнаа на помош
Дека само жртви ќе бидат жртвувани
На олтарот црн
Каде крв тој не бара

Сал души сака
Сал души зема
Сал души купува
Во пештера длабока илјада стапки ги чува
Во пранги ги оковува
И слуги верни
Гуштери грозни змии лути им пушта
Да се сладат со секој нивни лелек
Молат и лелекатаат тие секој миг попусто напразно
Празни се нивните тела
Со празнина се хранети тие долго
Пееше долго така ангелот го слушав внимателно

113

Друг ангел нова песна запеа
Смртнику знам дека е ова тажна песна
Ги знам сите гатачки и пророчици
Ме бараат тие често
Им кажувам работи некои
Смрта да ја навестат
Како знаат и умеат
Знам дека гатачка една
Ме послуша покорно како и друг пат покорно
Слушна добро што и кажав
И таа на праг еден стапна
Веста ја пренесе зло кобта им ја навести
Со солза во окото
Со зборови неколку доволно јасни
Не ја разраа добро не ги обвинувам
Не се виновни тие
Има помокни и од мене
Кој можат во книгата на судбината да менуваат судбини
Тогаш поглед ми крена во височини високи
Евеги душеите три
Евеги погледајги насмевки тука имаат
Не се лути
Не се немирни
Ние сме тие кој правда делиме
Ние сме тие кој правда носиме
Секој ден секој час
На секого према стореното
Затоа сме тука цела армија
За правдата да поделиме.

114

Моментот на исчекување дојде
Не чекање

Тишината беше предвесник
Замолчија ангелите сега
Демоните го направија своето
И исчекувањето на часот иден му го поклонија
Утрата сега беа сепак со нешто исполнето
Облаците ја најавуваа бурата што претстои
Неми беа
Но гласни зборови кажуваа
Ги пишуваа со црна боја
Видливи беа уште од многу далеку
И тие што не знаеа да читаат знаеа дека е нешто важно
Клетниците клетки и ова не го прочитаа
Клетниците клетки и ова не го видоа
Некаги
Има доволно соби два со три
Ги чека Азazel со канџи наоштрени
Еве ги построил повторни демоните свои
Ова е војска
Им кажува со глас кој морници крева
Гладувајте сега
Нека стомаците ви бидат празни
Гозба се приближува
Гозба каква што не сете виделе досега
Гозба како што не сте знаеле
Помладите нека одат на карпине стрмни
Канџите свои нека си ги наоштрат
Постарите на лединиве нека одморат
Сила нека соберат
Ќе им биде потребна
Долго долго ќе трае гозбата
Слуги мои верни многувековни
Ќе ви донесам и ќе ви дадам нешто
Нешто што го чекаме така желно

Смртниците веќе молбите ги заборавија
Само деновите ги редеа
Еден до друг само ги копираа
Еден до друг ги пресликуваа
Ја изгубија надешта во утрото
Го гледаа директно пладнето како доаѓа
И со брзи чекори им го носи мракот
Шумот на превечерјето ете сега нешто е погласен

Го изоштрија и тие слухот
Нејасен е за нив
Нејаснотија е тоа не ја разбираат
Но чувствуваат дека носи нешто
Што негознаат но го претчувуваат
Шумот кој ни вчера ни завчера
Ни па другпат го слушнале
Еве еден старец белокош кој секој ден во облаците гледаше
Им раскажува на соседите
Овие облаци ми се чудни
Чудни и мистериозни некоја сила носат во себе
Не сум ги видел досега вакви
Таму на крај на небото
Како некој да се крие во нив
Слушнетеме
Ќе се случи нешто што и нашите внуци ќе раскажуваат
Ги гледам како се собираат
Силата ја собираат на едно место
Ќе ја истурат со жестина невидена
останатите со чудење го гледаа
некои со рака одмавнуваа
некои со глава ќе завртеа
малкумина ќе се прекрстеа и некоја молитва ќе кажеа
денот изминува
предвечерјето се наближува
ги покрива силуетите три
носителите на правдата се тие
личат на луѓе но не се луѓе

115

Дали тоа се три ангели
собрани, фатени за рака
играат, песни пејат
наглава им светлост
со пернати крилја не облетуваат,

погледнете ги,отворете го духовното око
тие се тука со вас,играат,песни пејат
живеат со нас и во нас,
велат нежалете не,ние сме ангели
Господ со крилја не обдари
ни даде и правда да делиме
нашата сестра правда ни се радува
но само таа може правда да додели
ние сме и мудреци,совети и даваме
но само таа може правда да додели
таа порака ви праќа,ослушнете ја во вашите срца
ослушнете ја таа е насекаде во се што постои и непостои
кој е стрплив правда ќе дочека,ќе ме види и почувствува
јас во десна рака држам меч со две сечива,кој како одбира,
кој како заслужува,кој какво семе посеал такво и ќе жнее
и кантар со кој се мерам правда доделувам
кој како мери,јас на кантар промерувам и правда делам
ниту помалку,ниту повеќе, јас правда доделувам
за сите подеднаква,за сите добри дела,за сите зла дела
нека се чуват злобниците,мојата доделена правда е голема,
мојата доделена правда е праведна,од неа никој не се сокрил
неможете злобници од правда да избегате
јас сум голема и праведна,јас сум една единствена

вие злбници,вие арнаути од правдина се сокриете

од правдина сакате да избегате

проколнети сте од мое име,ме има насекаде

ме има во сите вас,со иста мерка ќе ви измерам

116

Шугаво и краставо време беше
Сенките свое царство имаа и тие владеа
По улиците закони свои правеа
За господари се*еси се прогласија
Сенките кои дење ги немаѓе никаде
Не затоа што се плашеа
Ликови тие немаа
Лик не има даде мајката сенка
Во часот на раѓање нивно
Благослов не ги помилува
Милост човечка ги одмина
Сенки се родиа сенки растеа
И сенки останаа
Та затоа мрак милуваа
Сега страв некој се вовлекол во нив
Страв кој на други и во сонот им го подаруваа
Неколкумина од нив
Ги видоа темните облаци
Еден умееше вешто да ги прочита
Им кажа има пренесе
Не го поверуваа туку го исмејуаа исто како кога беа деца
Им рече
Нашето време измина
Сега еве гледам на планинава која заштитник ни беше
Сега непријател наш смртен е
Пештерите кои сигурност ни нудеа
Сега во нив волци се вселиле и место не ни остапуваат
Во полето да одиме
Та не ни е местото таму
Рало и плуг не знаеме да држиме
О вие клетници мои браќа
Кажетеми што сум кажетеми што сте
Синоќа сон првпат видов
Беше страшен но за мене убав што сепак сонив
Еден глас ама и лик видов
Светлост носеше
И меч еден

Потоа уште еден лик видов
Пламен фрлаше
Третиот само молчеше и имињата наши што ги запишал
Ми ги покажа
Со мастило црно наместо со крв измешано беше
Во книгата длабоко беа врежани
Првиот се огласи
Не не не се огласи туку глас со лутина му беше
Требаше да бидете луѓе
Но вашите творци не сакаа лик да ви дадат
Сега спремете се
Вие сој клетнички ликови да ви врежеме
Овде во бесконечноста
Некои за вас ќе бидат премногу болни
Некои ќе бидат страшни
Вториот што секој збор грмотевица му беше
Го зеде ликот и видов навистина видов
Кога на двајца им ги стави
Маки големи имаа маки и вриштеа страшно
Ненавикнати на ликови изгледа беа
Третиот видов кога имињата од книгата ги избриша
И на двајцата им рече
Овие веќе тука не се потребни
Ги бришам нивните имиња исто како и да не постоеле.
Ви велам ви велам
Судниот час е дојден
Ви велам ви велам
Милост нема да имаат кон нас.
не го разбрале добро
Смеата громогласна што одекна беше доказ не го разбраа
Залудно беше да се кажува
На празни луѓе
Залудно беше да се кажува на сенки кои и земјата ја гнасат.
Родот човечки го срамотат.

117

Не тоа не се род човечки
изроди, во нив тече црна крв
задоени со црно млеко
ниту животни се
животните убиват за да се прехранат
тие не се ниту суштества
немаат ниту чувства и емоции

тие се убици
тие се црни демони
испратени од црнило
семе на зло да посеат
да жнеат млада крв
нивниот господар нахранат
сила негова зајакнат
моќ да му зајакнат
кутрите тие незнајат
мислат со сила ќе ги обдари
да царуват,вечност им ветил
кутри тие незнајат
кога ќе дојде судниот час
од нив ниту пепел ќе има
и нивна крв ќе ја исцица
во неповрат ќе ги испрати
кутрите тие незнајат
му треба нивната засенета душа
празен мозок,срце што нечука
од нив да стори вечни робови
души продадени,пакт со ѓавол потпишани
крвен данок,млади јагниња за колење
млади животи нему подарени
млади животи покосени
за едни пусти души продадени
кутрите тие незнајат
ќе се сруши царството нивно
од коски соградени
од млада крв пролеано
ќе се светат мајчини солзи
ќе се светат клетви проколнети
малкумина слушат
малкумина знаат
малкумина чувствуваат
малкумина го гледат знакот
и да се покајат
правда не ги заборава
се на кантар ќе измери
на Севишен ќе покаже
да им суди и пресуди
црниот ѓавол во црнило ќе побегне
своја црна војска ќе предаде
ќе им се смее
свој отвовен поглед покаже
кутрите тие незнајат

денес средба чудна имав
на место каде врвеш немаше
сретнав старец белокош кој сам седеше
на клупата од крајот од паркот
седнав душа да собирам и мисли да средам
ме погледна во очи и знаеше дека треба да ми раскаже
рече
дете мое драго неси мој но исто како да си
ќе ти раскажам сторија една
не сакам да ти се случи ни те*е ни на сличните како те*е
од зборовите што ги слушав
морници ме полазија
косата мни се крена од ужасот што течеше од устите
раскажуваше и се везден тупаниците ги стегаше
со забите шкрташе
и немирно седеше
Пандора е нивната мајка
пандора ги роди арнаутите клети
со зло ги задојува
со зло ги храна катадневно
лагите им се најубави приказни што ги слушаат
крвта туѓа кога тече е најубавото нивно чувство
го сакаат хаосот
и анархијата постојано со се*е ја носат
се што е туѓо тие велат дека е нивно
и колку да им даваш сепак се незадоволни
нема крај на нивните желби изопачени
погледај
ја засука ногавицата
гледаш колкави дупки имам месо фали
со заби ми го кинеа и громогласно се смееа
не врштив тогаш само заби стегав
побеснеа оти врисок не слушнаа
грбот со камите ми го ишараа
и имињата свои ги напишаа
сега ги носам постојано на се*е
и да сакам да ги заборавам
имињата нивни и во сонот ме потсетуваат
погледни
по два прсти на раце немам
со моите прсти пците свои ги наранија
и тоа им беше малку
па дете од колевка ми грабнаа
во оган го фрлија

велеја пците не сакале живо месо
немој синко велеше старецот
немој и кога спијат да им веруваш
немој никогаш грб да им вртиш
зошто тогаш смрта си ја викаш
сој клет е тоа
многупати потоа
во ноќите мои осамени
и бога сум го проколнувал
што силата ми ја зеде
само омразата ми ја остави
велеше честопати ангелот мој чувар
дека лично вратите на пеколот ќе им ги отворел
но што имам јас корист од тоа
кога тие мене пеколот тука ми го оставија
мојата болка е мала
и можам да ја контролирам
но сеуште навечер го слушам
врисокот на моето дете кога пламенот го јадеше
не те молам невели дека ти е жал
од сожалување веќе ми е мака
не те молам и ти невели дека гопод ќе им плати
не верувам веќе во неговата правда
само го молам
и мене во пеколот да ме прати
барем таму можам во вечноста со нив да се борам
беше старотно да се слуша неможев солзите да ги сопрам
незнаев кој збор како утеха да му го кажам
само немо станав
и во храм на бога влегов
молитва кратка кажав
исполнимуја желбата гоподе и внесиго во пеколот старецов белоко
веќе го минал личниот пекол
а тој е пострашен и од подземниот пекол

119

Морници ме полазија
грло се стегна,
страв во мене одзвонува
страотна приказна
чудна ли средба
дали е случајност
или судбина свои прсти пушти
сиромав човек
дете од колевка му грабнале

во огин гоставиле
бездушници
што сорта бевте
правдино што уште чекаш
правда донесувај
уште колку жртви треба да има
правда да донесеш
ме моболи душата
неможам да заплачам
болката ме растргнува
какви се не створови има
какви грдосии земја на свој грб носи
ги храни,
на уста рана да им излезе
вода да неможат да пијат
да неможат глас да пуштат
грклан сув да им биде
за капка вода пцовисат
змии отровници искашат
од нив псета да се наранат
ниту трунка жал
ниту трунка сомилост
и да молат за спас
не им верувам
не верувам на бездушни
копилиња пусти
кој ве донесе
кој ве создаде
проколнети сте
проклетници
вие душа сте немале
каква ли казна
каков пекол ве чека
вашиот пород сонце да недочека
само смрт да ги дочека
да горат во истиот огин
во кој гореше недолжна душа
во кој гореше и пепел се стори
од вас ниту пепел да има
ниту име арнаутско да не се спомнува
ветер да го однесе
мир на испатена душа донесе.

здивот на смрта етего започна
полека полека чекор по чекор
пајаковата мрежа да ја плете околу клетниците
со секој ден нишка по нишка
нема да да дојде одеднаш и да ги израдува
тивко и подмолне се вовлекува во вените
илузија на живот им дава
во лажни не*есни кралства ги носи
красеви ги прави
патеки им гради со трње ги сади
не го знаат тие тоа
одат стрпливо мислат награда е тоа
еден човек што не*еше човек
но личеше на човек гласник беше
им даде хартија црна и пенкало бело
пакт да потпишат
со сопствената крв да го запечатат
не се сложија се побунува
не сакаа од сопствената крв ни капка да исцедат
мораа им кажа
ако сакате во кралството не*есно
ете таму 12 девици да ве служат
а вие на дивани да седите и смокви да јадете
морате од крвта да ми дадете
да ја има и на поколенија ваши да им ја покажам
не сакаа но мораа
дадоа и покаснио се покаа
но пактот беше склопен
не разбраа тогаш
не не прочитаа што потпишаа
дека само слуги верни ќе бидат
се побунува и сега гонители по нив тргаат
сега гонети се тие
клетниците клетки сенки бледи станаа
здивот на смрта гавраните ги ги собира
едеги цели јата долетуваат
и на гранките гнезда привремени прават
црни гаврани црни души ќе колваат
црни гаврани црни очи ќе пијат
црни гаврани црна крв ќе локаат
некаим така им треба

сега и мајка кутра што осамено утро ја разбуди
некоја искра во око ставила
на сон и се јавил
ангелот нејзин

утеха мала идал и рекол
мајко ти за мене и за другите веќе бигор да не ставаш
мајко ти за мене и за другите солзи веќе да не рониш
мајко ти за мене и за другите спокојна да бидеш
еве видиме и видиги
овде ние спокојни сме
овде ние среќни сме
овде ние со песна дочекаа
овие пространства сега се недогледни
овие убавини сега со јазик човечки неможам да ти ги опишам
негрижисе знам дека не веруваш што зборувам
знам дека мислиш дека е ова само сон
и подобро да мислиш дека е само сон
но ги видовме ангелите правични
што правда делат како одат од тука
со стрпливост се наметна
и под наметката мечовите ги ставија
се ближи денот на правдата
се ближи часот на правдината.

121

Надеж сепак има

глас слушнав
го слушнавате сите вие
правдина сепак постои
уште малку и на слобода е
клетници се тресат
спас барат
но нема да побегнат
ќе зачекори човек
со четири рани на срце,
со четири рани на душа
клетници ќе потера
громогласно ќе извика
јас сум слободен
правдина пресуди
соберете ги вашите сили клетници
ќе удирам немилосрдно
ќе ечи небото од вашиот крик
земја ќе се стресе
ќе ве проголта
уште еден чекор и тука сум
рај за моите очи и уши
правдина сепак постои
не се откажа, не потклекна

Вие тројца што во црни дупки лежите
долета ангел на бел коњ
освета ќе донесе
ќа плачат и молат клетници
милост за нив ќе нема
ќе горат во огин
и крикот нивен ќе го слушаме
но милост за нив ќе немаме
мајка ќе им расплаче
брат и сестра ќе колнат
гробови уште сега ги спремат
бели чаршави припремат
ја знаат тие вистината
го знаат тие добро
го знаат ангелот на бел коњ
кој за правда се бореше
кој за правда дел од живот даде
време е за правда
време е за освета
122

надежта наутро очи отвараже
надежта молби кажуваше
надежта денот го исплонуваше
надежта сонот го носеше
надежта беше таа која во срца неколку гнезда направи
секоја вечер ангел доаѓаше
и гнезда благословуваше
со благослов ги муливаше
и храна им даваше
да утре повторно сила имаат
и очи повторно отворат
само тој збор остана
само тој збор сега катадневно се шепоти
надеж дека правда очи ќе видат
надеж дека за працда уши ќе слушнат
надеж дека немир ќе смири
очи веќе се испија од солзи
на гроб што се заливаат
усни модри станале од болка што ги стега
кога купче земја секо утро гледаат
срце камен станало од болка
кога другари насмеани гледа
и тогаш ангел доаѓа
и созите ги собира во не*еса ги носи
ги чува на место едно

за зборови да бидат кога правда ќе дојди
ќе ги истури пред правдата
ќе и рече смело
мерија тежината на овие солзи
погледниги потоциве крв што течат
слушнија болкава што јачи во бескрајот
и тогаш кажи
ти правдино
која казна на клетници да им се даде
кола ли казна на клетници да и се одреди
ако мислиш смрт да им подариш
тогаш ти не си правда туку неправда
подарим о ти правдо правдино
самотија празна на едно место
со жица бодликава ти оградиго
со трње дворови ти посадиго
соби со мувла ти даим
постели со буѓа и влага ти напраим
нека им снага скапи
нека им младост венее
нека им време празно врви
нека им душа со празнотија наполни
наместо музика ти гаврани викни
нека злокобно им гракаат секое утро
наместо насмевки
ти облаци околу нареди
темни темни како полноќ најстрашен направим ги
о ти правдо правдино
само ти остана што живот даваш
самоти остана што надеж храниш

123

и тука се да не подсетат
куп земја да осветиме
крвта пролеана осветлиме
правдина бараме
коски мирувајте
стрпливо чекајте
правда гледам доаѓа
се приближува ден,
ден на вистината
ќе засвонат камбани
ангели од не*еса долетат
на крилја правдина донесат

солзи пролеани со се*е однесат
болка, тага со се*е соберат
ќе трепери глас
радост во срце
спокој во душа
сјај во очи
мајко неплачи во ноќи
татко, јунак на јунакот
браќа, сестри,
доаѓа правдина, дочекајте ја
со песни на усни
со радост во срце
со спокој на душа

а вие клетници
не бегајте, не мачете се
нема место кај ќе се сокриете
правдина по вас доаѓа
време доаѓа
време ве пристигнува
правда се доделува
правда за безброј солзи
правда за без број воздишки
правда за безброј тага
правда за скршени срца
време доаѓа
ваш слеп пастир
на црни крилја ќе долета
ќе ги собере душеите клетки
во вечен огин да горите
во вечни маки молите
ниту солза ќе немате
казна за исплачените мајчини солзи
крик неможете да испуштите
казна за крикот изгубен
крикот ќе занемее
во пекол ќе горите
во вечен огин молите

124

Купот земја што сега црн е

Очи го гледаат и сакаат со солзи да го обелат

Беше некогаш една насмеана надеж

Почна со плач детски во една месечева ноќ
Кога ангелите веселба правеа
Што другар нивни се родил
Што ете радост во денот ќе носи
Секој од нив најубави благослови истури
Секој од нив најубава песна испеа
Секој од нив највесело оро заигра
Ветрето криљата им ги ладеше кога ќе се измореа
Росата снагата им ја миеше кога ќе се испотеа
Беше тоа ноќ долга
Тие ангелска ја нарекоа
Време со води врви
Денови лесни тешки убави мачни се редат
Нозе првпат снага имаат за чекор
Одат од агол на агол и помош не сакаат
Повторно ангелите на небото запееја
Една битка со животот ја добиаа
Река сега побујна течи
Зборови како птици ласовици во јата летаат
Им нема крај
Месеци во години се прават една по една
Енего Кирила како Методија му вели
Гледај гледај еве наше чедо учено ќе биде

Ука наша по свет ќе носи
И ова образ ќе ни обели
Успокојсе брате и нежестисе сега
Душмани наши уста пак ќе затворат
Што ова чедо писсанија ќе прави
Година по година гердан направија
Убави поубави ко бисер бели
Гледа мајка и срце сал мири
Мирно биди гордо биди ти мое срце
Чедо твое расте како ела пиринска
Немирно и пенливо како води солунски
На снага силно широко како шара
Мирно биди гордо биди ти срце мое
Ноќ една месечина полна
Срце лудо игра љубов го гали
Образи се руменееат нозе треперат
Мома македонска го виде и срце му плени
Прегратки две се сега
Ангели од радост незнаат која песна да ја запеат
Ангели од радост нејзнаат кој попрво благослов да истури
Ден за ден повторно година
Година друга почна
Кога маглите тепиш лешлив правеа

Мома македонска сон сони
Баба нејзина срце вљубено во рака го држи
Баба беше покојна одамна
И вели со грозна насмевка на лице
Ова е мое и јас ќе го земам сега знај
Не плачи ти не вреди сега
Мома македонска незнај како да премоли
Како да да измоли и срце го пушти
Пусто утро денес нешто рано дојде
И сон прекина
Пот ја облеа ладно и помина по снага
Зарем сон навистина јаве беше
Се до девет саатот кога вест стигна
И очи ги натера солзи со денови да лијат
Солзи со недели да течат
Незнаеш кој солзи се пожечки
Незнаеш кој солзи се потежки
Дал малкини
Дал таткини
Дал момиски
Капат течат катадневно но земја е пак црна
Сал напати калишта има
Сега ангели збор евеги прават

Збор ангелски си кажуваат
Завет ангелски си даваат
Го знајме виновникот
Ги знајме крвниците
Ги знајме целатите што другар наш зедоа
Што тага послаја
Што купче црна земја направија
Не освета туку правда ќе донесеме
Вие како денови месеци знајме ги броете
Нам како мигови ни врват
Уште еден миг ни треба
Уште еден миг ќе треба

125

Слушам шкрипат заби
стиснати песници
ноздрави раширени
зборови непознати
лути се, по лути не биле
крвта црна им врие
од име нечио се плашат
да, тој е тука, ве следи
започнува крај
карај на вашите гаволски игри

сега и тој ви се смее
се насладува со вашите души
што мислевте вие душмани
што мислевте вие црни соколи
да летате високо
крикови победнички ќе испуштате
се приближува крајот
крај на вашите победи
крај на вашите смртоносни песни
занемувате, сакате да исчезнете
ќе ви помогнам
единствено тоа можам
црни дупки да ви докопам
ко псето псовисано затрупам
трњишта ќе посадам
купишта земја нафрлам
да затрупам црни соколи
да не полетат,
од гробови да не излезат
ќе плачат ваши сестри, мајки
браќа од болка ќе умираат
крвта црна во нив ќе тече
ќе се слушат лелеци

некој мирно,спокојно ќе ги слуша
мирен сон ќе има
ле*ец насушен уста ќе наранат
многу години изминаа
правда сепак со брз галоп ќе дотрча
се ближи крјот
се е поблиску
кругот полека се затвара

126

надешта беше таа која кругот прв го затвори
пбрачот од лелек беше искован
клинците беа со солзи ладени
обрачот што сега и на гуши ќе им се стави
обрачот што сега и на половина ќе го носат
обрачот што сега и на нози ќе го влечкаат
тие клетки клетници
тие црни гаврани што од месо човечко се сладеа
тие што крв пиеа
обрачот надежта го коваше
обрачот надешта го клепаше
обрачот надешта го создаде цврст да биде како мраморот ладен
неќе можат овие клетки клетници да избегаат

не ќе можат овие клетки клетници ни да спијат
не ќе можат овие клетки клетници намира ни да јадат
помина времето кога сигурни беа
помина времето кога безгрижни беа
гоподарот нивни ги отфрли како лити алишта
посподарот нивни ги заборави и со прашина ги посипа
незнае кутрите тие дека соподарот нивни
сапуноот на чесноста го има
си ги изми рацете та сега чист е
праведен е и поправеден и најправедниот
незнае кутрите тие та може*и затоа пештерите ги побараа
но волците им кажаа со ржењето свое
дека местото не им е таму
незнаат сега каде да одат
та лутаат од место до место
некој слушнал неодамна
нов господар барале
сакале барем миг да бидат спокојни
незнаат дека смрта ќе ја викаат
а таа како улава ќе бега од ним
незнаат кутрите тие
клетки клетници

каде сега ќе се соктиете
ниту смртта не ве сака
дали во раце на испатен народ
или ви раце на мајки без синови
или во раце на татковци испатени
каде и да ве дочекат
коски од вас нема да остават
очи ќе ви исповадат
усни сошијат
грбишта арнаутски испошибат
нозе испокршат
но глас неможете да испуштите
каде сега клетници клети
од една страна народ
од друга страна малки татковци
од трета страна брака и сестри
круг ќе ви затворат
живи ќе ве закопат
на ваши маки насладуват
но ниту солза неможете да испуштите
каде сега клетници клети
ниту слепиот господар не ве сака
ќе ви пушти црни ангели
душа да ви клука
парче по парче од труло месо извади
слепи ќе одите, светлост ќе барате
сонцето ќе се крие од вас
ниту капка дожд ќе ве разлади
како пустински песови ќе талкате
за вас веќе е предоцна
за вас веќе нема надеж
за вас нема ден ниту ноќ

128

втората надеж што долго во тупаница беше ститкана
веја сега сега глас пушта
грловите и гласовите да и небо затрепери
што мислевте вие крвници
што илузии гаевте дека нема да ве стигнам
мислевте сила немам
та јас само молчев и сила збирав
времето беше мојот другар
стрпливо ми зборуваше само да чекам

чекањето велеше нема да биде попусто
не го знаевте тоа нели
јас го знаев уште одамна
стрепете стрепети вие крвници црни
ни ноќта нема да ве покрие
и таа не ве сака
и таа ве отфрка зошто сте отпадници
родот човечки ве избриша одамна од своите редови
и тоа не го знаете
мислевте дека се уште луѓе сте
ликови немате зарем не знаете
ликовите ви ги зедаа уште на раѓање
клетници клети
сега кога минитите ги бројам
мира нема да ви дадам
стрепете стрепете уште малку
јас тоа го знам

129

луѓе зарем не го слушате јаукот
како кучиња бездоници сега скитаат
се кријат и од своја сенка се плашат
еве ги црните ангели
доаѓаат по нас
наш господар ги пратил
каде сега да се сокриеме
кога сме слепи
каде сега да се сокриеме
господар наш на рогови ќе не надене
утроба ќе ни извади
срце ќе ни распара
душа во огин ќе ни ја фрли
каде сега да се сокриеме
ниту земја не не сака
ниту шуми не не прибират
гранки по нас ќе удират
каде да се помолиме
никој не не собира
спас каде да најдеме
каде да преспиеме
каде да јадеме
во наши дупки да се заслониме
уште таму никој не не знае
уште таму никој не затропал
уште таму нога не стапнала

од правдина ќе избегаме

Мал е светот клетници пусти
од правдина нема да избегате
таа е насекаде околу вас
таа е насекаде во вас
во секоја пора
уште еден чекор и тука е.

130

Третата надеж
Најбесна беше и лутина голема носеше во се*е
Откако чекањето години се сторија
Прво беа недели
Така и зборуваа
Потоа беа месеци така и зборуваа
Еве години се сторија
И пак исто е и пак болка не се намалува
Неверува веќе надежта во зборови празни
Што за лажна утеха се даваат
Се изредија многу кои тоа го зборуваа
Како да учеа еден од друг
Со грижливост и внимание ги кажуваа
Небаре тие болката ја имаа
Велеа дека знаат како им е
А како знаат кога болка немаат
А како знаат кога земја не милуваат
А како знаат кога денови празни не врват
Не верува веќе третата надеж во зборови сал
И ангелите дојдоа и тие зборуваа попусто
Надежта скептик остана
Им кажа
Кога крвници ќе ги видам во пранги
Кога крвници ќе ги пгледнам во очи
Само еден збор да ми кажат
Зошто
Ете тоа да ми кажат
Зошто чедо невино ми зедоа
Што вина на се*е имаше за да го погубат
Што толку бесни на него беа да му срце распараат
Што толку бесни беа на него да му очи затворат
Ете само тоа сакам да знам
Зошто
Но кога одговор од нив ќе барам
Во очи да ме гледаат
Душата да им ја видам
Дали се мајкини синови

Или се песји синови
Дали се со млеко задоени
Или со отров нахранети
Ако се со млеко од мајка задоени
Тогаш нивна мајка да им суди
И млеко што ги доела проколни
Ако се со отров нахранети
Тогаш нека им небо суди и проколни
Сега нема ни клетва да фрлам
Само молитва на полноќ кажувам
И мир и спокој барам
Бесот што врие во надежта
На парчиња ситни ја раскина
Ситни како зрно песок
Бесот што врие во надежта
Во дамарот бигори и нареди
Бигори како карпа големи
Тежат и не се носат веќе

Нејсе
Еве сега на друм млад воин иде
Прво беше оратор добар
Збираше армада разна но силна
Прв тој заста напред
Рече и не пререче
Со песји синови со клети клетници битка ќе бие
Битка додека сила има во него
Рече и не пререче
Неимари сложни збрал
На место едно од луѓе далеку
Зандани им спрема
А таму на ридишта демони слава прават
Што уште една трпежа ќе имаат
Евего воинот сега коњаник станал
Бел коњ оседлал и во бој армада поведол
Рече и не пререче
Кога рече дека невина крв ќе освети
Кога рече дека мајкини солзи ќе наплати
Кога рече дека таткина болка ќе смири
Кога рече дека сестрин плач ќе го нема веќе
Рече и не пререче
Со викот на неимари им зборува
Побрзајте вие сонот сега избркајтего
Зандани спремни до утре нападне да бидат
Направеги сврсти со бедеми де*ели
Да лелек нивни надвор не се слуша
Да око нивно зеленило не види
Саде сивило ќе им дадеме

Во празно како душата нивна ќе ги сместиме
Работете и снага не штедете
Со суво злато ќе ви платиме
Со сребро ќе ви доплатиме
Армада стројна во строј стои
И повикот го чека

131

Кој чека ќе дочека
кој бара ќе добие
ние чекаме и ќе дочекаме
ние бараме и ќе добиеме
правдина ќе дочекаме
правдина ќе добиеме
тука е не се крие
не гледа,ги гледа
нам ни праќа надеж
нам им праќа страв и трепет
нам ни праќа спокојство
нам им праќа немир
немир до лудило
сите се во безумие
сите се во хаос
чајцилници полнисе
полека пијат чај и дискутираат
ајде браќа да бегаме
но,како,каде
правдината насекаде е
Кукајте кукавици
чујте и почувте
долги години изминаа
сега е ред на вас да плачете
ве стасаа мајчините солзи
ве стасаа мајчините клетви
и правда ќе ве стаса
заб за заб,око за око
но ние не ви пресудуваме
ќе ви пресудат три гробови
три кртсови
три слики
на нив младост запишана
на нив свети имиња запишани
светото тројство
во име на отецот

СИНОТ
СВЕТИОТ ДУХ

132

времето на клетници клетки им е броено
времето им е ограничено
нема години веќе да се бројат во чекање
нема месеци да се бројат во чекање
сега остануваат уште недели
кој една кој пет
го знаат тоа
им е кажано јасно и гласно
им го кажа тоа господарот нивни
им рече не сте веќе галеничиња мои
ве пизмам ве мразам
ве падам на друмој одете и скитајте
глави во дупки пикнете
таму молчете
им ги дадов имињата ваши на праведници стројни
ве бараат и под дрво и под камен
кријтесе додека сила имате
немојте отпор да давате
зошто знаат и тие со кого имаат работа
нема трпези да ви постават
нема рујно вино да ве служат
песосани се веќе од мојата милост кон вас
крвта им ја зоврев со милоста моја кон вас
сега ве пизмам ве бркам
сега вие сте дивечот
внимавајте ќе ве ловат
ќе ве имаат на нишан
дивеч за отстрел сте сега
тоа да си го знаете
ќе ве требаат кај ќе ве стретнат
како какуљ ќе ве чистат
на некои кој пизма ви имаат
како на змија главите ќе ви ги столчат
ете тоа да си го знаете
одете по друмој ве бркам подалеку од мене
одете и ако можете глави спасете
се сомневам дека ќе ги спасите
ликовите ваши на хартија ги ставија
гледам на секој гаваз му даваат да ве знаат
ни по улица не сте сигурни
ни во дворој ваши не сте сигурни

една ока злато за вас платив
ја зедоја некои ваши помлади браќа
рекоа некој ден главите ваши на тацна ќе ми ги донесат
ако ако така треба
не знаевте вие кога ве викна
дека и тогаш ве пизмев
одете сега и глави спасетесеи
ако можете
не барајте милост од никого
нема да ја најдете ве пизмат сите
одете одете и време мое не ми трошете.

133

Волци урлкат
земјата се тресе
јауци клетнички слушам
над месецот завиваат
шумата ги гони
со гранки пат им попречува
шуморат реки за нив раскажуват
тие течат приказни раскажуват
клетници биле и останале
со крв имиња запишале
со омраза се хранеле
со смрт земја посипале
и сега се исти
кучиња скитници
дом немаат, туѓи грабаат
се што е убаво го сакаат
сакаат се освен нивна крв
за нив тоа е светост
за капка крв ќе убиат
и крв испиат
вампири, крвопии се тие
да бидеме како нив сакаат
нивен јазик да зборуваме
нивни имиња да ставаме
никогаш нема со таков јазик да прозборам
ниту со нивно име прекрстам
со демони јас спогодба да правам
никогаш, и јазик да ми искорнат

никогаш нема да презборам
никогаш мое име нема да прекрстам
јас следам свездата
го следам патот нејзин
јас само во тоа име верувам.

134

волци од планина во glutница се збира
намирисаа клетничка крв дека ќе локнат
се збираат и со виеш крвожедноост си зголемуваат
виат и крв во вени на клетници им смрзнуваат
пции скитници по улица евеги се збираат
и тие слушнаа дека клетничка крв можат да локнат
големи мали сите во glutница ги има
по сокаци одат во кошиња гледаат
по мирисот на душата зла ги бараат
по дупки влегуваат
по подруми одат
смрди и смрад шири душа клетникова
се крие и стрепи и трепери од страв
во дом се скриле во одаи се затвориле
мајка клетникова ја прашаат
мајко мајко што не роди што не проколна
каде ли сега мира да најдеме
каде ли глава да сокриеме
по улица со поглед не гледаат и сал смрта ни ја посакуваат
по сокаци не смееме
пци ќе не растргнат
во планина не смееме
волци ќе не разнесат на сите страни
во меани да одиме
та таму вино се точи и ракија се пие
лесно е некој да ти глава земи
после ќе речи виното го замајало
ракијата го опиала
мајко мајко што клетва ли беше ова
или и ти си таква со душа проколната
та проклетија со раѓање ни даде
кажини сега каде ние да одиме
дал во бел свет
или во црна земја
мајка ги гледа и сеедно и е
и во земја да одите жал не мие
и во свет да одите жал не мие
ве родив за сој да си продолжиме

само толку имам да ви кажам
се родивте за да да бидете клети
се родивте за да бидете зли
таков ни е сојот
од деда прадеда ние даден

135

Вечно проколнети
и јас ваша мајка сум проколнета
да ве раѓам, да се множиме
кој ви е татко јас знам
кучиња до кучиња
ме силуваа сој да продолжам
брат негов во постела ме прикова
од постаро до помладо
твојот татко име да не му се спомене
свои стари коски врз мене ги истресе
смрдлива кожа по моето тело,
лигавици по моите усни
сој кучешки да продолжи
негови деца да раѓам
негова крв да не згасне
еве ве изродив
сој кучешки продолжувате
помешана крв од старо и младо
мислат вечноста ќе ја продолжат
еликсир на младоста
изроди невидени
изроди на нечиста крв
јас сум една од таквите
ќерка сум од нечиста крв
моја мајка ја силувале
од помал до постар брат
од татко на твојот татко
се испомешала крвта
нечиста крв е тоа
проколнети сме до века
нечиста крв да носиме
со нечиста крв се ородуваме
како сега да не завивате како кучиња
како сега да непосегнувате по крв
крвата за нас е светост
да пиеме туѓа крв

да јадеме туѓо месо
диви кучиња сме ние
нивна крв носиме
каде сега да се сокриете
нечиста крв од вас тече
волци ја чувствуваат
сега ниту слепиот пастир не ве сака
по нечиста крв не виде,
по нечиста крв не почувствувал
сега и тој од вас се плаши
доверба во вас нема
крвопии засекогаш крвопии
тоа е нашето проклетство
проклети ќе сме довека
проклети каде и да отидеме
нечиста крв во нас завива
крвна освета затоа бараме
крвта ни е проклета
брат брата да убива
женски чељад за робови свои
да раѓаат нечиста крв
осум брака и пет сестри
и уште два чеда усмртени
ќе раѓаме уште ние такви
милост за нас немаат
ние сме нивни робови
и баби и прабаби биле такви
кучешки сој раѓале
наши ќерки на изроди ќе им дворуват
на крв кучешка робови станат
штом е така клетва фрлам
женски пород да нема
да не се мачи кутрата таа
на кучиња диви роб несакам да биде
нивни деца да раѓа
крв нечиста да продолжат
синови кучешки несакам да се множат
саму нечиста крв да сеат
ете затоа сме проклети
ете затоа сме проколнати
затоа никој не не сака
верба во куче немаат

Тргнале надежи три мира да најдат
Ни од ветер се исплашиле
Ни од сонце избегале
Ни од дожд се сокриле
Ветер ги шиба катадневно
Сонче ги пече и пржи
Дожд ги слива со капки крупни ладни
Одат и ни збор да писнат
Усни испукани и обелени ми ти биле
Одат и ни збор да писнат
Макадамиве со камења ситни што послани се
Нозете крвој им ги стори
Одат и ни збор да писнат
Поглед ете ми ти пратиле напред
Во денови недојдени уште во белина
Ги води и сила им дава
Ги води и непоколебливи
Неверуваат веќе надежите три
Во зборовите славопојни што по меани се расфрлаат
Што виното ги кажува ракиата ги пее
Неверуваат веќе надежите три
Во тие луѓе зли
Кои само ликот на човека го носат
И со болката нивна се сладат
Многупати досега по рамења ги тапкаа
И намерно во место стоеа
На гради свои раце божем ставаа
Знаеме како ви е и ние болката ваша тука ја носеме
Не можеме да спиеме кошмари имаме
Ле*ецот бел сладок не ни е
Гледаме како крвници сега миротворци станаа
Надежите три одат и ни збор да писнат
Одат и знаат каде да одат
Место каде крвта се пролеа го бараат
Земја да допрат крв исушена и згрутчена да најдат
Во раце свои растреперени да стават
И душа што мира нема да смират
Ги мачи таа мисла долго долго
Им вели одете таму на тоа место
Крвта наша каде во потоци течеше
Стои уште таму никој не ја исчистил
Никој не ја собрал
Крвта ќе ги води
Крвта патоказот ќе им го кажи
Макадамиве бели широки се со камчиња оштри послани
Надежите три одат
Одат и ни збор да писнат

На друга страна отспротива од ним
Седнал осаменик еден на мрамор бел
Стар од памтивека со писмо старо напишан
И за малкумина разбирлив
Го гледа мраморот и секој знак негов го пишува
На хартија своја го става
Му кажа глас еден да дојде тука
Писанието е претсказание за многу настани
И тука е одговорот на дилеми многу
И тука е одговорот на мистериите многу
Секој знак му рече на север име нечио е
Секој знак на исток е настан
Секој знак на запад место некаде е
Секој знак на југ претсказание е
Прво ти на мраморот седни да те слушне како зборува
Прашајго слободно не се плаши од студенилото негово
Ќе ти одговори во сонот твој
Прашајго и немај страв ти
Многумина пред те*е седеле на овој мрамор
Одговор секогаш добивале
Затвори ги очите и само прашај слободно
Со десната рака доприго
Левата на гради ставија
Не се плаши од тоа што ќе го видиш
Осаменик сега сака да знае каде е крајот на крвниците тие
Ја стави десната рака на мраморот бел
Сега не беше ладен тој
Сал топлина од него бликаше
Левата рака на градите и очите ги затвори
Стана прво мрак еден да по мог светлост се јави
На крилјата од орелот седеше сега
Го носеше во краишта за него чудни
Преку планини што дотогаш не ги видел
И морето евего сега
Го носи орелот и некоја насмевка чувствува
Времето застана и никој тука не го мери
До пустина сега стасаа
Запре орелот ете тука
На височинка го состави и за миг го снима
Само песок на сите страни осаменик гледа
Ниту човек да види ниту птица да прелеа
Само жега страшна и купишта песок
Одеднаш гласови слушна
Не тоа беа врисоци страшни и крикови болни
Виде многумина сега врзани
Еден позади друг
На рацете им ортоми од жица бодликава исплетени

На нозете пранги влечат од крвјишта направени
Камшици од сите страни ги шибаат
И во трк ги тераат да одат
Ветриштава што дувнале песокот го кренале
Очите им ги полнат
Грлото им го затињаат
На нозете немаат обувки
Да само испукани и крвјосани пети се гледаат
Ги тера гревот нивни осаменику знај
Беше еден глас одникаде
Ги шиба и мира на едно место не им дава
Кога треба одмор да имаат
Кога треба сон да сонат
Тогаш на песокот легнуваат со песок се покриваат
Во песок спијат жежок и врел
Етеа сега казната нивна дали беше доволно што виде
Орелот се створи
Во место од каде што ме зеде ме врати
Ете тоа беше предсказание едно
Што мраморот ми го кажа

138

Во нашите солзи многу тага
се слеваат низ образи суви,
печат тие
во нив има многу јадови
се тркалат по лицето
да ги собирав солзите
досега ќе направев море од солзи
во него само тага и јадови
колку ли печат мајчините солзи
врели се
има огин во нив
ја пепелосаа душата
колку се тешки мислите
штом се сетам на те*е брату,
колку е тешко на мајкати
во нејзините мисли секогаш си ти
прави венец од цветови
гроб твој да посети
да позборува со те*е
да те праша како си сине мој
неженет остана
без пород остана
мајка со внуци не израдува
кошула за венчавка сеуште ја чува

на палто закачен цвет
исушен е
се пресуши како и нејзината душа
сонува таа
сон ни раскажува
те гледа радосен
те довикува
каде одиш по таа вода
мајко сеуште сум до чешмата
сакав вода да се напијам
душа да разладам, да се спасам
некој ми го пресече изворот
вода секна, останов жеден
овде има вода, душа разладувам
гледаш, јас во неа лице мијам
од крвта сасушена
неможев да гледам, сега прогледав
те гледам и те*е мила мајко
не тажи јас овдека сум среќен
до изворот многу одамна се исуши крвта
волците го испиа
лешинари ја разнесоа
сега таму стојат само спомени
и моја душа што вода посака
139

духот на смрта повторно полека лази
по ледина и по полето се распостила
смадрот негов што демоните го блујат евего рикна
на неколкуместа сега пареата излегува
го сетија неколкумина
и душата им се усмрде
панично незнаат каде да отидат
го следи на секој чекот
им вели
од волците можете да избегате
од пците можете да се скриете
од мене не можете
ве гледам во секој миг го следај секој миг
го знам секој ваш нареден чекор
не ве земам сега
ова за мене е само игра која ја играм
вие го викате пресмртна агонија
ќе ве оставам да живеете со мојата пресмртна агонија
ќе ме молите да дојдам
секој ден нека ви биде агонија
секој час ви биде агонија
вие пци крастави кои мислевте дека ме победивте

вие клетници клетки
кои мислкевте дека ме надмудривте
вие празни души
кои мислевте дека од мене ќе се сокриете
зарем не ви кажаа
времето неумира
луѓето умираат и заминуваат
ве излажаа кога ви кажаа
дека ако во крв пливате јас нема да ве сакам
ве сакам
но колку повеќе крв на рацете имате
толку подолга е вашата агонија
ви го давам животот за смрта да ви биде подалеку
ви ја оставам агонијата
да ве милува
да ве има во своите преградки
како свои синови да ве чува
незнааете колкава е нејзината милост
ќе дознаете вие пци крастави
уште со вашето прво утро кога белината ќе ја видите

140

Во нашите солзи многу тага
се слеваат низ образи суви,
печат тие
во нив има многу јадови
се тркалат по лицето
да ги собирав солзите
досега ќе направев море од солзи
во него само тага и јадови
колку ли печат мајчините солзи
врели се
има огин во нив
ја пепелосаа душата
колку се тешки мислите
штом се сетам на те*е брату,
колку е тешко на мајкати
во нејзините мисли секогаш си ти
прави венец од цветови
гроб твој да посети
да позборува со те*е
да те праша како си сине мој
неженет остана
без пород остана
мајка со внуци не израдува
кошула за венчавка сеуште ја чува
на палто закачен цвет

исушен е
се пресуши како и нејзината душа
сонува таа
сон ни раскажува
те гледа радосен
те довикува
каде одиш по таа вода
мајко сеуште сум до чешмата
сакав вода да се напијам
душа да разладам, да се спасам
некој ми го пресече изворот
вода секна, останов жеден
овде има вода, душа разладувам
гледаш, јас во неа лице мијам
од крвта сасушена
неможев да гледам, сега прогледав
те гледам и те*е мила мајко
не тажи јас овдека сум среќен
до изворот многу одамна се исуши крвта
волците го испиа
лешинари ја разнесоа
сега таму стојат само спомени
и моја душа што вода посака

141

Вториот другар што срце му беше распарано
Што душа му беше немирна
Сал на чешма стои вода ладна гледа
Рака со куршум нанижана подава
Една капка да фати
Една капка еден спас
Жед жед е голема
Бес бес е немирен тоа
Нит рака може да замие
Нит гради може да излади
Оган оган го гори бес му врие
Ех вие пци крастави што на меѓа стоите
Што си сега со поглед душа сладите
Ќе дојди време кога бес ќе смириме
Ќе дојди време кога оган на гради ќе згаснам
Корне бесот парче душа
На мајка во сонот и го носи
Мајко син мајкин абер ти праќа
Небиди ти тажна
Небиди ти расплакана
Твојте солзи мене ми се терет
Душа ми kwasат

Тежина ми стварат
Твојте таги мене ми се терет
Душа ми парче прават
Тежини ми стварат
Немој немој мајко страдалнице
Немој немој мајко паталнице
немој да ми душа срдеш
ангел тука сега иди
на рани мевлен става
душа со песна ми спокој прави
немој немој мајко паталнице
немој немој мајко страдалнице
уште илјада ноќи да плачиш
нема да ми рани измијаш
уште илјада дни да тагуваш
нема да ми рани превијаш
немој срдба да ставаш
срда ти лице овенало
срдба ти снага испило
срдба ти немир катадневно носи
немој немој мајко страдалнице
немој немој мајко паталнице
кажими кажи мајко
ако ти утре рано утро билбил пратам
на дрво под прозор ти дојде
песна една ангелска ти запее
дал тогаш мајко тага ќе смириш
дал тогаш мајко солза ќе соприш
дал тогаш мајко лелек нема да пуштиш
немој немој мајко паталнице
немој немој мајко страдалнице
тука мајко клетви не фрламе
тука мајко срдба отфрламе
тука мајко чемер и јад забораваме
немој веќе мајко тага да викаш

остана само стравот во пците крастави
остана само немирот во клетници клетки
да им дни зацрни да им ноќи побесни
мира на место да не најдат
мира во место да не стретнат
мира на пат да не ги стигне
немаја мајка сега да им утеха на skut даде
немаја мајка сега да им глава погали
немаја се сокри како спасот што го бараат
немаја си замина како мирот што го молат
замина и не се врати и не се сврти назад
ете

сега крај карпа стојат висока
поглед во бездна пуштија
но глас им вели што не го гледаат
нема смрта да ви дојде не скокајте попусто
и се згадивте со злото ваше
и огадивте со лошотилаците ваши
одете и водата ја прашајте
ако ве сака нека ве удави
нека ве со муљ дебел покрие
та белким така земја од вас ќе се спаси
та белким така небо мирно ќе биде
три дни и три ноќи по друмови одеа
три дни и три ноќи вода бараја
нозете крвој ги сторија
и пак вода не најдоа
мира немаа и тука каде застанаа
повторно
уште три дни и три ноќи по друмови одеа
и повторно нозете крвој ги сторија
до вода дојдоа
вода непрегледна
сакаа прво лице да си замијат
од снага прашини да сметнат
од нозе крвишта да си измијат
и тука починка да направат
вода ширна непрегледна
свика силно спишти страшно
немојте вие пци крастави
да ми вода гнасите да ми риби потрујате
да ми врби на брегој исушите
да ми дно заматите
одете бегајте што подалеку од мене
нема место тука за вас
одете нека ве земја во гробови незнајни закопа
нека ве земја во гробови празни прекрие
одете што побргу зошто бура ќе створам
и до бездна ќе ве фрлам
пци крастави
клетници клетки одеа
во круг се вртеа
нит земја ги сака
нит небо ги зема
нит вода ги дави
нит оган ги гори
смрта од нив бега
само кругот сега им остана.

Зарем мислите дека живеете
штом како ѕверови завивате
тоа го нарекувате живот
што како пси скитници лутате
талкате без свој дом
лешинари туѓо грабате
се за се*е присвојувате
кој несака во смрт го праќате
кој не е со вас не го сакате
слепи пастири сте вие
заслепени од омраза
без живот сте во вашата темнина
глуви сте, не слушате
не ги слушате мајчините крици
три мајки, три сина закопаа
три цвета недоцветани
зарем сеуште имате глас
правдина делите
ваши крвници за херои прогласивте
вие сте само грешни души
талкате, ништо свое немате
само крв клета, проколнета

143

Кругови до кругови

лабиринт

талкаат, бараат

пред нив пустина

фатаморгана

жеок песок, капка вода бараат
лазат змии отровници
пустина широка тајна крие
свои солзи пиеа, спас најдоа
задуваа силни ветришта
бура очи заслепе, солзи пресушија
каде сега спас да бараме,
каде сега вода да најдеме

костури од нас ќе биде
песок ќе ги затрупа
овдека ќе почиваме
однекаде надеж се јави
на сред пустина кладенец
пред него младо момче
од раце вода му извира
наде сепак има, не не остави
лазат змии отровници
младо момче ги дочека
од раце вода му тече
кој си ти, дали си ангел
господар наш спас ни пратил
не не заборавил

напијте се вода од моите дланки
спас за душа ваша
подстанаа уста широко отвориа
пресече вода, песок течеше
се задушиа, здив снемаа
каде е водата, кој вода секна
секна изворот,
секна од моите раце
што за капка вода мојата душа не мирува
што капка вода од мојте раце протече
сега саму е пустински песок
змии отровници лажам
во своја замка паднат
ветришта задувајте
потрупај змии отровници
та никогаш да не излезат
та никогаш пат пронајдат
вечно во жежок песок талкаат
во свои кругови се заработ.

144

Третиот од троицата
Кој со едно отворено око остана
Кој во небото спасот го бараше
Кој во десната рака земја грутка му остана
Земја што и во облаците ја понесе со себе
Третиот сега немирно во времето оди
Внимателно слуша

И клетвите ги збира
Ги реди подредува по болката што ја носат
Ги собрајл многу еве многу многу
Вели
Цитадела ќе гради
Голема колку болката мајкина
Со сидови дебели
Со ходници темни и тесни
Со одаиа мали
Доволно само простум да се стои
Вели крвници ќе ги чека
Душите нивни поцрнети
За нив е цитаделава сега
Во одаите со синцири ќе ги врзи
Алките од капките крв што се пролеа ќе бидат
Многупати околу нив ќе ги замота
Пранги на нозете ќе им стави
Од татковите надежи се тие
Тешки колку дните изминати празни
Во калап ќе ги лие
Што сестра со лелек го направи
Во срце свое што сега овенато е
Скалите еве сега ги прави
Секоја скала грев крвнички е тоа
Многу многу ги има
Вечноста ја бара на помош
Да му ги каже тие што не ги знае
Долга долга ќе биде патеката од скали
Цитаделата негова гавази ќе ја чуваат
Гавази кои одвни раце паднале
Ете таму стојат
Многу многу ги има
Во раце копја држат
Кој на врвот сништата од поколенијата ги ставиле
Сништа немирни се тоа
Невини детски плачови
Вечност вечност тоа ќе трае
Така да си знаат

Земјава се наквасила од дождов
Облациве ладна прегратка и прават
И старо и младо по дома се збрало
И куче и маче нема да видиш
Улици опустеле
Стравотиии невидени се сега
Многумина дома на колена клекнале
Молитви етеги прават

Мислат дека потоп ќе дојде
Мислат дека е крајот на светот
Мислат дека е крајот на векот
Незнаат кутрите
Крвници евеги повторно шетаат
Од место до место
Нозете им отежнале
Калишта се нафатиле
Се влечат како гуштери едни
Земјата ги влече
Кај себе ги вика
Со јорган од ума да ги покрие
Наместа има и црвеница
Постела им спремала
Ладна како погледите нивни
Чаршави темни им послала
Темни како душата нивна
Кај себе ќе ги смести
И за навек ќе ги чува
Кога дождот ќе замине
Тогаш земјата сонцето ќе го викне
Да опече силно
И земјата прав да ја стори
Знае земјата што прави
Правта ќе му ја подари на ветерот силен
Кој виор ќе биде
Ниту белег ниту знак ќе остави
Трага да не се знае
Трага од клетници клетки
Да ни поколенија нивни неможат гробови да им најдат
На гроб да ги исплачат
На гроб да ги истажат
Лие дождов непрекинато
Лие и со секој чекор земја покалива ја прави
Одат клетници
Одат и мрморат за себе
Папсани и уморни се веќе
Ова е стота земја која ја изминаа
И секаде исто е
Ова е стота земја која ја изминуваат
И секаде исто е
од род свој сега се одродени
Од мајка отфрлени и проколнати
Од деца заборавени
Непаметат веќе кој добро утро им кажал
Не паметат веќе
Кога бел лебец јаделе
Сал со мувла го глодаат

Не паметат веќе
Кога чиста вода пиеле
Сал матна и валкана локаат
Одат и на места починка прават
Кал од обувки сметињаат
А таа како за инает
Повторно сама се лепи на обувки
Одат и како пранги ја влечат

Клетникова уста испукала
Бразди направила на места помодрила сета
Вапај од уста излегува
Ветрето го носи далеку далеку
Клетник до него што оди едвај го слушна
Само поглед изморен му прати
Со бес е тој сега
Девети ден вели одиме
Девета ноќ не сме спале
И никаде никој да не прими
Макар под стреа да застанеме
Алишта да си исушиме
Сила нова да збереме
Чаша вода да ни подадат
Со главата завртува
Небо не гледаат веќе
Знаат дека попусто им е да молат
Попусто им е да се надеваат
Еве небово им кажува колку заслужиле
Еве земјава им зборува како ќе ги награди
А знаат и самите дека утре исто ќе биде
А знаат и самите дека задутре исто ќе биде
Знаат самите дека до судниот ден вака ќе биде.

145

Три ангела одозгора не слушат
стихови читаат, секој стих болка и јад,
секој стих надеж за правда недонесена
меѓусебно зборуваат:
За нас пишуваат,
песни ни пеат,
болка од душа кажуваат
болка за род, приател изгубен,
и мила мајка спомнуваат,
сестра и браќа натажени,
и татко стар нажален,

и клетници пусти спомнуват
зли кучишта што како сеништа се влечат
Не плачете мајки, сестри, браќа и татковци
ние сме ангели, Господ крилја ни подари
а клетници што мислат господари се
железни окови околу нозе им крои
да се сопнат од своја алчност
јамка околу врат си ставаат
со свои крвишта црни удават
меѓу се*е убијат души да си вадат
брат со брат не ќе зборуват
омраза ќе ги задуши
а тој мирно ќе гледа
само одвреме навреме ќе ги погледа
да види колку крв истуриле
да види дали очи поизвадиле
на кантар ќе стави своја пресуда разгласи
кога гласот од не*еста ќе слушнат
нема да се покајат
од својот гнев ќе се убијат
од инает поколат
тие се смрт создадени од смрт
тие се омраза создадени од омраза
тие се зло создадени од зло
проколнети ќе лутаат пат не ќе пронајдат
ќе останат гладни, жедни
своја смрт ќе бараат
ќе долетат ангели црни
души ќе им зеде
во матично јато однесат
ќе сватат која е мајката нивна
ќе сватат кој е татко нивен
тогаш ќе посакат вечно да почиват.

146

Омраза кон род човечки сега ги храни
Клетници клети
Омраза им очи наутро отвара
Омраза им вели добар ден добра вечер
Омразата е нивниот пат
Омразата е капката што ги задои
Та затоа се такви
Слепи глуви при очи и уши
Темен облак со студенило им снага мие
Облак од никаде створен
Место клето што тие за починка го имаат

Мир им дава
Клети клетници
Од род испадени
Од село изгонети
Во град недобредојдени
Небило пишано туку било речено
Лика човечка да носат
Снага сверска да имаат
Со другари сверови преградки да си даваат
За утре крвишта да си пуштаат
Задутре како ништо да небило
Кафе во меана на друмој празни да пијат
Тоа е радоста клетникова
Така врви ден нивни
Така врви ноќ нивна
Ден година
Година век е тоа
Негледаат сега дека ден миг е
Дека година ден станува
Слепи и глуви се
Клети клетниковци

Чека мајка темнина да дојди
Чека мајка ноќ да дојди
Сон да сони
Сина да види
Сина да прегрни
Чека мајка кутра да му каже
Вест радосна да му пренесе
Сине на мајка
Сега цвеќе мое овенато
Сега радост моја неизрадувана
Оди сине на чешма твоја
Лице да си замиеш
Снага да си протриеш
Рани да си измиеш
Крвишта од тебе да симнеш
Гледам струпови ти фатиле
Денес мајка пак солзи пролеа
Земја црна накваси
Оди сине рано моја незатворена
Оди и денес чешма твоја вода има
Оди сине чист да ми бидеш
Како што мајка те знае
Како што мајка те учеше
Оди сине крилја да ти бидат бели
Крилја да ти бидат чисти

Личен син на земја ми беше
Личен ангел на небо си
Дење мајка плачи
Солзи лие не ги штеди
Ноќе мајка сон сони
Сила збира за утро ново

Земај ми татко во дедино лозје дупка ископал
Катаутро оди вели лозје да види
Малкум како део да скопа
Малкум како дедо да скрои
Неоди за лозје да копа
Не оди за лозје да крои
Крај дупка до колена длабока сега клечи
Јадови од ден што го носи
Чемери од ноќ што ги збира
Ете во дупка ги реди
Пластови се сега многу
Време како врви ќе мора нова дупка да копа
Пластови реди и на земја црна и збори
Син мој радост утринска
Надеж пладневна
Мир ноќен ти земјо ми покри
Земиги сега и овие јадови
Јадиги сега како што снага изеде
Испиги како што снага испи
Нека ти и тебе тежи
Нека те и тебе јад мој изеде
Нека те и тебе чемер мој огруби
Кога на нога татко ќе стане
Ради реда лозје ќе ископа
Ради реда лозје ќе окрои
Кога род ќе збира
Вино ќе прави и на земја црна ќе тура
Да ја напои да ја опије

Недела ден убав за одмор
Стои сестра на прозор тажно
Гледа улица полна со деца многу
Меѓу нив и синче мало
Гледа и спомени за брата си враќа
Ејгиди судбино што толку зла си била
Ејгиди судбино што толку сурова си била
Гледајго гледајго јунакот мој како со сабја си врти
Гледајго гледајго јунакот мој како предводник е смел
Војска своја си прави
И за правда се бори
Вели зошто знае кој чичко негов зеде

На кол ќе ги надене
Со четири коњи на четири страни ќе ги разнесе
И така правда ќе подели
Гледа сестра и судба колни
Што јунак свој сега братучед нема

147

Стреси се земјо,отвори се
проголтај зло во се*е
зарем не гледаш,зарем не чуеш
плач мајкин,клетви сестрински
и татко што дупки копа јадови да каже
отвори се проголтаг зло
та никогаш зло да излезе
проголтај црни соколи,пси крастави
што на видум човечки лик имаат
испратени од демони зло да сејат
пресечи ги,исуши ги корените
и ти небо,не им истурај дожд
нека се исушат во земја пропаднат
да скапат,од нив семе да неникне
Никодин раскажува нечија сестра тагува
Даки својот брат спомнува што за капка вода изгина
Сасе со свои стихови раскажува
Анонима само молчи и се чуди,какво зло во пси крастави,
удрите секавици
расветлете го оваа небо
нека немаат каде да се сокријат
ниту во пештери,ниту во калта да се закопат,
ветру раздувај се,однеси црни соколи
крилја им покрши да неможат да летат
сонце да ги испрши,очи им произвади
па слепи да талкаат до студена чешма стасаат
таму ќе ги чекаат три ангели
првиот ангел крст на чело ќе им врежа
вториот ангел со света вода попрска
третиот ангел колец во срце набие
та ќе истерат ѓаволи,демони
со нивна крв попрскат за навек ги обелажат.

148

Земјата врелото го отвори
Врело што сулфур смрдеа фрлаше

Оган гнасен рикаше и до недоглед пламен одеше
Од пламенот од врелото од смрдеата
Луцифер господарот на злото се огласи
Полната месечина го најави
Дојде и на земјата повторно стапки стави
Со копито едно тресок прави
Страшен гнасен исто како пред илјада години
Трперете сега вие слуги мои
Знам знам ве има многу
Ве створив со идеата моја
Ваша беше само желбата зла
Сакавте слуги мои да бидете
Сакавте и постојано ме викавте
Ме воздигнувавте и жртви ми принесувавте
Се прогласивте за синови мои
Со името мое се крстивте
Се запишувавте во книгата моја
Со крв невина раце миевте
Со крв невина се сладевте
Катаден крв невина пиевте
Сега дојдете
Дојдете во преградка да ве земам
Преградка
што и во кошмар најстрашен не сте ја почувствувале
преградка
што и во приказни не сте ја слушнале
дојдете вие клетки клетници
дојдете
зарем сега кога лик ми гледате
плашливци станавте
зарем сега кога тресок од копито сличате
душата ви трепери
дојдете за вас врело отворив
и оган во ад запалив
дојдете и немислете дека врисок ваш
навистина не мислете дека ќе ме поколеба
се сладам на врисоци и пискотници
се смеам на очи вцашени
плукам и гнасоти фрлам на кукавици
зарем никој не ви кажа
мои деца сте
ве роди мајката
што јас ја оплодив
слушајте со семе црно ја оплодив
ве носеше 11 месеци
ве роди во час проколнат
со црна крв ве зами
со гнасна крпа ве избриша

песни со врисок исполнети ви пееше
со парчиња месо смрдливо ве хранеше
о синови мои
горд сум што ве создадов
засрамен сум што ве гледам вие кукавици
песји синови
клетници клетникови
знајте недојдов со празни раце да се вратам
дојдов да го земам тоа што е мое
земјата е мала за да се скриете
дојдете во прегратка да ве ставам
и конечно во адот да ве носам
немам казан за вас
тоа е мала награда и вие знаете
за вас пештера ви чувам
ала страшна и гнасна ја пази
таму ќе ве сместам
месо ќе ви кине
смеа нејзина ќе биде
очи ќе ви вади
на камен ќе ги толчи
и радост невидена ќе прави
крв ќе ви лока
жедна катаден ќе биде
ајде
вие песји синови
зарем не ви кажаа
клетници сте
за вас дојдов
со празни раце не се враќам.

Ветришта силни дувнале
На стара планина на врвот нејзин
Ете ангели три таму седнале
И ора самовилски сал гледаат
Но бесот уште во нив врие
Прва самовила
Лична Ангелина
Оро води песна пее на ангели бесот им го кроти
Кротко кроце лесно оро води
и во душа ангелска милост се гнезди
Оро води на сестри вели ем говори
Еј вие сестри самовили
Лични моми горски и планински
Мелемот од мајка земја дадете
Што катаден билки збирате
Крилја бели да намачкаме

Ангели сила да имаат
Барем сто години
Втора самовила
Красна Весна
Што пролет со себе носи
Оро зема од лична Ангелина
Свои вили поведува
На ангели вели ем говори
Пролет моја сила има од памтивека
Земете колку ви треба
На ледини одмор си правете
Со цвеќина разни душа си сладете
Бесот така знам ќе мирите
Сенки ладни фатете
За починка да ги имате
Од извори вода напијтесе
И песна од овчари со кавал слушајте
Трета самовила
Најмала најлична
Евдокија
Тајфа своја вили поведе
Орото највесело го заигра
Ангели на оро покани
За рака ги поведе
Три дни три ноќи игра не заврши
Уште три дни три ноќи ќе играат
Сила имаат.

